

Öznur Karayumak

- şiirler -

Yayın Tarihi:

10.11.2020

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Öznur Karayumak

Biyolog, Biyoloji Öğretmeni, Şair, Yazar ve Radyo Programcısı ve Sunucu.
(Radyo ATA, 87.7-İzmir)

Türk Kültür, sanat (Edebiyat ve Müzik) bilgi, haber, Bilim, Çocuk Programları vb alanlarda hizmet vermek amacıyla, 2016 yılında yayın hayatına başlamış olan; GÖKTÜRKLER RADYO Kurucu sahibidir:
<http://www.gokturklerradyo.com/>

https://twitter.com/GokturklerRadyo?ref_src=twsrc%5Etfw&ref_url=http%3A%2F%2Fwww.gokturklerradyo.com%2Findex.html

<https://www.facebook.com/gokturklerradyo/>

Uzun yıllara dayanan şiir sevdası ile bu yılların birikimi çok sayıda şiirleri ile hikaye, makale ve deneme tarzında yazıları da bulunmaktadır.

Şiir kitabı "GÜNLERDEN VUSLAT" ile içeriğinde, kendi sesinden bir ŞİİR ALBÜMÜ CD eşliğinde yayınlanmıştır.

'Cumhuriyet ve Mustafa Kemal' adlı şiiri, 29.Ekim.2005 tarihinde, Fatih Belediye'sinin Attila İlhan anısına düzenlediği Cumhuriyet konulu şiir yarışmasında 1. lik ödülü almıştır.

Çalıştığı Kurum'da, çalışma alanı konularıyla ilgili, resmi kurumsal olarak basılmış yayınları da bulunmaktadır.

Türkiye Cumhuriyeti'nin ve Türk Milleti'nin, her olumlu alan ve anlamda yücelmesi, birliği, güçlenmesi, korunması ve gelişmesinde hassasiyete sahip bir Türk kadını ve anne olarak; kendisinin, çevresinin ve evlatlarının; Türk milletinin millî, ahlâkî, insani, manevî ve kültürel değerlerini benimseyip, koruyan, bunları geliştirmek için çalışan; ülkesine ve milletine karşı görev ve sorumluluklarını bilen, bu doğrultuda davranan bilinçli toplum üyeleri yetişmesine yıllardır çabalamayı zevk edinmiştir. Özellikle Türkçe'nin doğru kullanılması ve korunması konusunda hassasiyet içerisindedir.

Bunun dışında, teknolojik gelişmeyi de önemseyerek, kendini bu yönde yetiştirmeye gayret etmekte; maddesel kazançlardan öte, manevî değerleri gözeterek ve bu konuda gelişmeye, hizmet etmeye çalışmakta, doğaya karşı da hassasiyetiyle de, daha çok bu unsurları öne çıkaran şiirler yazmayı tercih etmektedir.

<https://www.reverbnation.com/%C3%96znurkarayumak/songs>

<http://youtube.com/ozka19>

<https://www.facebook.com/pages/%C3%96znur-Karayumak-%C5%9Eiirleri-ve-Programlar%C4%B1/168789096467253>

*** S'ay**

S'AY

Sen bana bakma
Gözümde süzülen yaşı
Asırlar süren hasret diyeti say
Bakıp da gördüğüm her ay
Yüzün gibi nur
Gülümseyen kaç geceyi say say...
Vuslata gerilmiş yay gönül
Hedef, sırrına gömülmüş tam on ikinin

Başka başka cümleler kurup
Başka yüzler taşırken
Bak bu kaçınıcı asrın
Kaçınıcı göçü
İzinde, hizmette, her dem her adım,
S'ay...

Bakma bu serzeniş, biraz naz
Biraz dirimden haykırış ya Hay!
Var olduğun kesin kesin her şey ve her yer
Şusu busu; biraz az, biraz fazla, ne çıkar?
Tüme hizmetkâr günlük telaşlar
Kimi mühim, kimi sıradan
Biz buradayız, sen buradasın
Bir koca alem ki her hücre ince ince işli adın
Ne ki mesafeler?
Koca bir yalan!
Tıpkı dünya kadar...

Öznur KARAYUMAK

Öznur Karayumak

*** Adın İzmir...**

ADIN İZMİR

Su dokur yalnızlık parmağı
Salkım saçak üfürür geceye
Göz ucu tetik düşürür
Öyküsüne denizin
Gel eden ülkü ile

Kime çıksam, gök katında,
Parmak ucu maviye dönük!
Ege, saltanat sallar
Meltem harlar ki tam dört mum!
Biri vuslat, biri neşe, biri meşk
Diğeri gizi, yürek kutumun

Buram buram gül kokar akşam
Her nedense...
Körfez yüzüm sıvazlar,
Adın İzmir, ondan derim
Ben zaten
Her güzelliği
Senden bilirim

Serde sert esen yıllar
Birlik edip oylum oylum
Delik deşik can yorgun
Bir sağa dönsem, hasret yüklü yaşam
Bir sola dönsem hüzün, göz kırpan

Her yandan ve ama her yan
Bir anda umut boyanan sabaha selam!
Elimi uzatsam ensesinden tutacağım yaşamı
Tutacağım da
Bitecek ürküntü, çarpıntı, gam

Gözlerin getirsin şimdi birisi
Rüzgâr, deniz, ışık perisi
Gözlerin tutsun elimi, derininde lâhdin

Sorguyu, selamı alsın
Nasılsa hesap tamam
Nasılsa, nem varsa
Hücre hücre, doku doku
Sırrı aşkın!
Sonra, tutup elimden
Önce arşa, ardından
Yedi kat göğe çıkarsın

Tıpkı,
Gün o ki
İlkyazda bir ay, yedisi
"Aymari" ye şiir dizerken ben,

Sendin kulak veren, ses veren
Söz ie, göz ie, yürek ie
Uğul uğul gülümseyiş, süzölen...

Kuş ölküsü yitti
"Yerleş" dedi gönöl
Yüzyıl öteden beklenen O!
Işığı düşen göze,
Uzak sanırken,
Cana can, öze öz...

Akıl bilmese de bilir ruh
Neyin beklendiğini
Neyin geldiğini
Martıarla...

Yeniden doğduğum,
Doğurduğun o ana şükür üstü şükür!
Mihnetinden çıkardığın, suskunlar evimin
Minnetinde dil üstü dil
Dökerim
Yeniden salana
Dirimi
Aşk ile!

Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabı ve Sesli Şiir albümünden

Öznur Karayumak

* Aldırma

ALDIRMA

...

Sana baktım, ben sandım
Arşa baktım, gök sandım
Yelde kokun, dilde vuslat
Ser duman
Sabah sabah

...

Bir yelkene yaslanmış
Selam kuşları
Tan vakti bekler
An o ki aşk geçidi,
Sahici, duraksız, belli hedefi
Söz kadar duru, yalın, inanlı

Bak, gün doğumu yakın diye bugün de avundum
Saldan okyanus ötesi gemiye terfi eden şanslı,
Gülümserken buluta karşı
Biz daha ite kaka kör şafağı,
Aşıramadık dağı

Neresinden çıkarsan, alt üst toplasan
Yan yan çarpsan, sağ sol bölse
Çeksen, itsen, bastırarsan, kaldırırsan
Dört dönsen yön
Umar bozukluk çıkışmayan,
Elde var hüznün...
Ki mutluluk namluda

Aldırma,
Sen sana bir kez daha anlat
İnandığın ne varsa

Sana emir kipi dayatılan hayat kadar zor
Yaşamak, nasılsa,
Solüğün olmaksızın...

Aldırma
Düşe kalka büyüyor insan
Sere serpe yaşayamadan aşkı...

Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabı ve Sesli Şiir albümünden

Öznur Karayumak

*** Bilmezdik...**

Bilmezdik,
Uzak ülkelerin toprağında yeşermiş iki ağaç gibiydik
Susuzluğa, borana, kara direndik geldik
Sırrı muazzam bir aynada çakışınca yüzlerimiz
Ruhunu seyreyledik birbirimizin
Cennet türküsünde yeniden dirildik...

Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

* Burada Ben, Orada Sen

BURADA BEN, ORADA SEN

Burada ben... Sana sürgün
Elinden, yüzünden, sözünden mahrum
Boynu bükük, yüzü dökük
Kıyamete mahkûm
Hasretinden, delilenirim...

Şah damara sızar kör bir testere
Kan tutar dağı taşı
Yeri aşar acı sınırı,
Bilgece bilmezlenirim

Avunmak istercesine
Şımsıkı tutunurak sözüne
İçli bir kahkaha döker, susarım şen şakrak
Avucuna süzülür kırk ikindim

Sıktıkça sıkar boğazı, uyuyan zaman
Gölgeleri sızar sinsi zebanilerin
Sadağımda mahcup umut
Kınından çıkar ağıt
Tevhide durur sesim!
Gecenin تنها sesine inat

Orada sen... Gam dağından indirir naranı
Cehennem kesilir isyanın
Yağmuru çatlar, göz damarlarının
Gögüme salar dalga dalga alazı
Rüzgârın dalar tenimi köşe bucak!

İçinde mahpushane karaltısı
Kuytuların تنها, öpüşsüz
Lisanı lâl sevdanın
İçinde yüzlerce güz

Oysa, sevdiğin zaman
Maviye bulanır ellerin
Cennet kesilirsin
Adın, geçiş biletim mahşerin telaşından
Susadurur hecesi sesimin
Şahtan emin, gönüllüce mata,
Güvenle beklerim

Önce ölmek gerek, dirilmek için
Sen sevdikçe sevmek
Daha sevmek, daha çok sevmek
Boyun eğmek fermana, birliğin
Elinden, ölüme vurgun serim cenneti solur
Ne kadar çiçek varsa serilir kokusu
Nefesinle nefeslenir tenimin buğusu...

24.9.2007, Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabı ve sesli Şiir albümünden

Öznur Karayumak

* Cumhuriyet ve Mustafa Kemal

CUMHURİYET VE MUSTAFA KEMAL

1933 29 Ekim'de
"Türk Milleti! " diyerek başlamıştı sözüne
"Bu kutlu günümüzde bir ferdiyim milletin
Ulaştıysak bugüne, milli birlik içinde
Az zamanda, çok büyük işler yaptıysak...
Kutlu olsun! Hakkındır hakkın ile aldığıın
En büyük pay senindir bu büyük idte
Bunun temelinde yatar kahramanlığın
Bunun temelinde derin kültürün izi
Ve Cumhuriyetin vardır! " dedi sevinç içinde

Çelik bakışlı gözler dikilmiş çok önceden
1923'e ta 1905'lerden
Vatana kast edenin dikilerek önüne
Çıkartıp karanlığı mil çekilmiş gözlerden
Yırtarak mavisini en uzak ufukların
Yıkamış kan gülleri toprağın zerresini
Yazdırmış destanları Çanakkale'den beri
Önünde toz dumanlar, sarsarak tüm dünyayı
Uluslar uyandırıp, esaretler yıkarak
Samsun'da tohum ekip, besleyerek Sivas'ta
Ankara'da derlemiş kızıl gonca gülleri...

Kılıca kın olarak sarılmış yüreğiyle,
Ruhun gücü üstündür her silahtan savını
İspatlamış dünyaya, Sakarya'dan Afyon'a
Zafer sümbüllerini derleyerek İzmir'de!
Yırtarak hüznüleri Ulus'un yüreğinden
İnleyen gönüllere umutları serdiyse
Ve sonunda kavgalar, barışla örtüldüyse...

Dinle!
Toplar ve zaferler seslenir bu toprağın bağrından
Ve selam olsun altında yatan tüm şehitlere!

Bugün çiçekler açıyorsa bahçemizde
Düşünebiliyorsak özgürlüğü
Sarabiliyorsa yavrularını analar
Ve ezanlar susmuyorsa camilerinden...
Yüzyılların cesur yüreği millet ve
Cumhuriyet gülleri, yurdumda sere serpe!

Ve sen!
Ey yıldırımların çocuğu!
Titre ve uyan!
Karakterin hürriyet, özgürlüğün, soyundan
Şimdi bu üç beş engel kesecek mi yolunu?
Seni doğurmuş çağlar en derin bağrından
Atıl tarihlerine Mustafa Kemal gibi!
Unutma teslim aldın mirasını Ata'ndan

O'nun emanetidir, Cumhuriyeti koru!
Yaşat sonsuza değin, aydınlansın bu vatan!

22.Ekim.2005, Öznur KARAYUMAK
"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabı ve sesli Şiir albümünden

29.Ekim.2005 Tarihinde, İstanbul Fatih Belediyesinin Attila İlhanın anısına düzenlemiş olduğu, 'Cumhuriyet' konulu Şiir yarışmasında 1. lik ödülü almış olan Şiirdir.

Öznur Karayumak

*** Çanakkale'de Kalkan El, Mustafa Kemal...**

ÇANAKKALEDE KALKAN EL, MUSTAFA KEMAL...

1915'te, Mart'ın on sekizinde
Koca Türklüğün gücü, sergilendi aleme
Çanakkale Boğazı bir mahşeri beşerdi
Bir el kalkmıştı göğe, "Geçilmez Çanakkale! "

Açıldı gök perdesi, ölüm giyindi yerler
Toprak doymadı kana, al kuşandı şehitler
Omuz omuza Mehmet, sevinç naralarıyla
Vatan'ları uğruna, ölüme yürüdüler

Bugün destan yazdıran o koca yüce yürek
Askerlerini salıp, "Uğrunda öl" diyerek
Vatan'a kastedenin çökerek boğazına!
Gelibolu'dan döküp, denize kürek kürek

Yurdunun üzerine, örtüp kanatlarını
Sorgulayıp dünyanın aymaz dimağlarını
Bildirerek Türklüğün gücünü, vicdanını
Tüm Dünyaya öğretti, hakiki insanlığı

Sorun hele bir acep, ne işleri var idi?
Yurdumun toprağına, yurdundan kalkıp geldi?
Geldikleri gibi de, gittiler hem geriye
Bıraktığı şehidi, evlat olarak bildi

Kor alev sihri ile seyrediyor boğazı
Bugün hâlâ burada o keskin mavi gözler
Sanki her an nöbette, duyulur sesi bazı
Hala Vatan üstünde, Vatan diriltmiş eller

18.Mart.2006, Öznur KARAYUMAK
"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Biri Çanakkale Kara ve Deniz Muharebelerinin, diğeri Kurtuluş Savaşımızın askeri
Sevgili Dedelerimin anısına rahmet ve hürmetle...

.....
'YİNE DE BİR ŞEY YAPTIM DİYEMEM HATIRANA...'
.....

Öznur Karayumak

* Çocuklar Güneş İster /the Children Want The Sun

ÇOCUKLAR GÜNEŞ İSTER

Ey Dünya! Görmez misin?
Vurulan çocuklar var!
O çocuklar ki
Çizmeler altında çaresiz...

Onlar bilmez: "Savaşlar neden çıkar? "
Üstüne tanklar yürür, gözlerinde korkular,
Paletler altında oyunlar...
İlaç yok! Kalem yok...
Resim defteri, ateş hattındaki sokaklar...

Analar, yeni giysi bilmez, yüzleri kahır
"Bugün ne pişirse? " telaşı, seçeneği yok...
Tek derdi, zulûme karşı, bağına gizlediği evlâdı
Ölmeden önce, can hıraş sarmaktır!

Hep bana, Râb bana der ve saldırır aç gözlü,
"Ne kadar altını var, ne kadar petrolü? "
Ve topraklar...
Nesi var, nesi yok sömürür!

Kaostan düzen doğar, lâkin,
Ey Dünyalı! Bilmez misin?
Haksızlığa susarsanız
Ona ortak olur, onaylarsınız!

Hiç suçu yokken, neden ölür çocuklar?
Ey dünyaya çöken zulmet perdesi! Çekil!
Aç gözlü, zorbalar! Rahat mı vicdanınız?
Kötülüğü ekerken siz
Dünyaya ne yaptınız, bilir misiniz?

Geceye bombalar düşer
Beslediğinden utanır yer,
Sanki herkes kör mü kör!
Vermekten cayar toprak
Günbegün çorak...

Günah karartır zamanı
Doğayı yas bürür
Oysa çocuklar,
Düşünde bile güneşi görür

Nice değerler alt üst!
Tanklar yürür
Çocuklar ölür...

5.1.2011, Öznur KARAYUMAK

.....
THE CHILDREN WANT THE SUN

O the world! Don't you see?
There are the children who had been sprayed with bullets
Those children that
Despairing under the boots...

They aren't know: "Why do the wars break out? "
Their playgrounds is under tank tracks
The tanks come for theirs, their eyes are frightened
There isn't the drug! There isn't the pencil
The drawing book is the streets which is in the line of fire

The mothers don't new costume, their faces is deep sorrowful
"What does she cook? " No alternatives...
One her worry is to coil up antemortem bloodcurdling
She has shrouded to her bosom her sonny
Over against cruelty!

Grasping says "Ever me! Always me! "and assaults
How much are there their gold? How much are their petrol?
And the lands...
Exploits theirs bag and baggage!

The trim emerges from chaos, but
O the earthmen! Don't you know?
If you quieten down to injustice
You approve, you become common it!

Why do children die while they have no offences?
O the curtain of tyrannize which had collapsing to the world! Recede!
Grasping bullyies! Do you comfortable your conscience?
The harm in the meantime inseminate you
Do you know that what do you do to he world?

The bombshell falls in the night
The earth is ashameds from it who had been nourished
As if do everyone blind so blind!
The ground retract from efficiency
It is barren from day to day

The sin darken the season
The nature is full mourning
Whereas the children
Have a dream the sun even in their dreams

Many a worths is upside down
The tanks walk
The children die...

Öznur KARAYUMAK

Çeviri: Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

* Diken Gülleri

DİKEN GÜLLERİ

Diken gülleri sarar her yanı
Kafesinde güneşim tutsak
Ellerin yasak
Yorar sensizlik

Yönüm sensin, dört yanım sen!
Sorgusuz bıraktığım kalbim titrer avucunda
Beyaz bir kuş inler uzakta
Gözleri elem, yüreği kırık, sebebi sensin

Sen hâlâ durulmaz denizin gelgidinde
Ben hâlâ anlatamadıysam sana kendimi
İnerim közlerine dipsiz yangınında çöllerin
Yor hâlâ, yor beni

Göremediysen kanadındaki gökkuşağını
Yanmadıysam dudağının karanfil kokusunda
Dokunmadıysam bebek teninin saflığıyla yüreğine
Rengsiz dünyana rengârenk çiçekler giydirip
Aradığın rengi katamadıysam,
Vur beni tereddütsüzce alnımdan,
Haydi! Ne duruyorsun? Vur beni...

Şimdi, kırık cam parçası yüreğim
Elimde ha soldu, ha solacak sevda çiçeği
Silerek geçmişe dair her şeyi, miladımdır gelişin
Ben, bir türlü anlatamadım sana kendimi
Anlatır mısın şimdi sen beni bana, ben kimim?

Diken gülleri sarar her yanı
Tütsü kokar, mum kokar odam hırçın gecede
Avucumda, kuruttuğum çiçeğini saklarım
Kınlanmamış hançerdir özlemim!
Yanık ezgiler akıtır dizeme

Bir kırgın düşüm daha düşer günsüz gününe
Susarım...

Susmak ki bir şeylerin hatırınadır
Çığırtnan bir susuşudur bu aslında yüreğimin
Şessiz fakat onurlu bir duruşla
Solgun yüzde hüzünlü gülümseme
Ve suskun bir gidiş yakışır şimdi,
Bırakır giderim
Sözler de solar bir gün

Şimdi hâlâ güzelse şarkılar
Şiirler yazıyorsam sana hâlâ!
Şairsem kırık nameye ses veren,
Şiir bir şarkıdır,

Kâh sevinçle, kâh burukça gülümser dudak şarkısı
Ve sen! Sessizliklerimin şarkısını söyletebilen büyük besteci!

Haydi yor hâlâ, yor beni...
Unutma ki gün gelir, bir gece vakti, bütün avuntumdan vazgeçerim!
Bir soru sor kendine şimdi,
Gönlümü bağıladığım gönlün ile
Her şey aynı renkte mi?

Bu gece, en içli şarkımı, sessiz kemanın dilsiz telinden çaldım
Anıların paslı çivisinden, yaşanmışlığı topladım
Sensizliği haykırdım, şehrin sokaklarına!
Umutumu çığlık topu yapıp sardım sarmaladım
Fırlattım her hamlede tosladığım duvarlarına

Bu gece sözlerim bitti
İnceldiği yerden koptu gerilmiş göğsü yıldız yıldız yüreğim
Gönlümün sızısı kesse de yollarımı
Bir aşk namesinde ağlayan mısralar
Sevda dilli, dilsiz ses
Gözlerinde bir veda busesi oldum

Öznur KARAYUMAK
"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabı ve sesli Şiir albümünden

Öznur Karayumak

* Dinle Yağmur Sesini

DİNLE YAĞMUR SESİNİ
Ömrümü solduran bir zehir gibi
Saldırınca teni, kemiren hasret
Coşkun bir nehir olur akarım deli deli
Şimdi vuslat vaktidir, beni göğsünde hisset!

Karanlığı kovarım düşüncelerden
Sessizliği alnından kırasım gelir
Adın çığlık çığlık göğe yükselir,
Sana varılan yollar bir nefeste geçilir

Ardında belirince şahlanan ayak sesim
Boynuna dolanınca görünmez kollar
Esende esiverir ateşten yel nefesim
Uzak orada biter, yakın orada başlar

Dinle yağmur sesini, pencerede çınlayan
Bil ki ben geldim o an, sel olmuş gözyaşım
Kulak ver fırtınada rüzgar değil haykırın
İnleyen bir çam gibi, kökü uzak toprağa

Öznur KARAYUMAK
"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

* Fetih

FETİH

Ne kadar gizlense de
Ne kadar tersini gösterse de yüzünün,
Aşk hep var!
Aşkın savaşı, kendiyle...
Didişerek, kendini sınar...

Teslimiyet arar!
Benlik kalmamış,
Öz öze karışmış aşık ve maşuk...
Ki meziyet değildir aşık olmak
Asıl marifet, aşkın kendisi olmaktır!

Olamayanın, benlikte kalanın
Kâh birini, kâh diğerini
Sınır öteye sürer de
Teslim alana kadar
Ne varsa bünyesinde,
Hişmiyle vurgular
Varlığı açık seçik

Kaç senelik hükümdür
Kalbe vurduğu mühür...
Şınırlar zorlar, sızar ve sığar
Özgürce uçmaya özenir
Hüküm sürer varlık yüzölçümünde

Şimdi, dön sürgünden maşuk ve geleceksen,
Günahtan gözünü al, haramdan cay,
Safi kendini getir!
Kalmasın başka heves!
Aşk kanunu böyledir, gayrı istemez!
Evvele serilir, senindir ahir...
Geleceksen, aralık koyma kapıyı, gir
Kavuşmak molasız ve tasasız...

Kaç senelik hükümdür, tene vurduğun mühür...
Dile gelir yangısı hasretin
Bir dokunsan, bin ah işittirir!
Yıldız yıldız sinerim avucuna
Ve dalga dalga çoğalarak
Birliğe erilir

Bende ben, sende sen tükenir
Küllerinden doğan bir Anka gibi
Seriliriz biz olmaklığa
Ve 'biz', haşmetiyle dikilir

Son vakitler, bir koku musallat nefese,
Her an, her gece, seslenir...
Bu biz'in kokusu mu? Söyle, nedir?

Hoş gelişi belli ki senin de fikrin,
Çünkü bilirim, hissettiğim, sana erişir
Uyanır hasretin ve anısı tutar yakarı, biz'in,
Hoşrat zaman, gam ile söyleşir...

Kavuşursak, bu aşkın zaferidir!
Kaç badire, kaç tuzak, kaç düzeni iblisin...
Ne fayda!
Gürül gürül akarken ve
Ormancasına, dal dal, salkım saçak
Yayılırken köşe bucak,
Hem Uhud, hem Bedir!
Kavuşursak,
Bu, aşkın
Kendi kendini fethidir!

Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabı ve Sesli Şiir albümünden

Öznur Karayumak

*** Gözün Gündü Bugün, Denizdi Yüzün..**

GÖZÜN GÜNDÜ BUGÜN, DENİZDİ YÜZÜN

Hasret taflan tadı ve isyan anbean
Nereus baş kaldırır, öfke saçır

Bakışın el sallar satır satır...
Sözün arası, hıncahınç gökkuşağı...
Şehre, tütsüden buhurlar yağar

Deliveren sarışın, avuç avuç akışın
Phebus gibi sızışın dünyama...

Eskidendi tutunup gidesim
Köpüren saçlarına gemilerin ardından...
Öncedendi, buzdan şafağa küs kalışım...

Alev dolu bakraç, süt kesiği saçar da
Süs kesilir inadına!
Şimdi beklemez asırlarca suskun
Ö ki Hydra'yı yok eden gücüne tutkun

At üstünde dize gelir türküm
Kuş gagası dolu tohum
Su dokusundan, köpük köpük çağlar şadırvan
Çiğliği tutar şakayığın
Aynamdan süzülür yağmur yağmur sözün
Ve uyur ölüm

Bugün bahar sürer gün
Tetik düşürür sesin
Çağrı sürülür şarjöre
Denizin her damlasından

Köşe başından çıkan
Gül dağıtan hayale uzanır el
Bir uçurum düşer dar kuyudan

Gün yüklü gemin limana akar
Gözünün ağı kurulur ve
Akında kurur şimal rengi
Göğü dişler mavim
Bir sabahtan, bir sabaha

Görür müsün benzi
Ya da farkında mısın gördüğünün?

25.3.2007, Öznur Karayumak

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

* Kırgın Düştü Kanatlar

KIRGIN DÜŞTÜ KANATLAR

Yaktığım feryadın, ucu siyaha dönük isyanı
Sırım gibi dikilir

Ağır aksak, kör topal sürdüğün ayak
Ağarmayan şafak
Ve vuslatın, çığırmadığın türküsünün
Sabrın belini kırdığı yerden

Vefanın boynu bükük
Etik yerle bir
Aştığın sınır olacak gibi değil!
Canı, yabana kıydırmak
Namusuna şer arsız alkışlamak
Sabır çatlatır
Gönlün bam,
Küheylan düşün
Ses alıp verdiği telin
Koptuğu yerden

Son tren düdüğü çaldı çalacak
Ardında dumanlar bırakarak
Bu sefer sonu belirsiz sefer...
Kim ağlayacak
Görünce tek damlanı?
Kendi tasasını yutarak
Kim kurutacak gözyaşını?
Her çalışta kapını
Kim karşılayacak gamı?
Elinin üstüne el koyduğu yerden

Kal demeye düşecek dil
Düşecek de
Hangi kanat
Kökten kırılıp, yenilenir?
Hangi ilkyaz, aynı kokuda?
Hangi kuru dal tomurcuk verir?
Solduğu yerden...

Öznur KARAYUMAK
7.2.2009

Öznur Karayumak

* Maskeli Firar

MASKELİ FİRAR

Sesini tanıdım, aynı
Lakin, af edersin lisânını çıkaramadım
Senin mi o cümleler?
Yüzün aynı ama ne yazık
Yüzümden (aynandan) saklı
Labirentte yitik zihninin...

Sen mi kırdın aşkın belini?
Biz'in boynunu büken sen misin?
Yoksa o makûs gölgenin görev edindiği
Rutin marifet mi?

Biz ki akl-ı selîmken
Akl-ı sakîm nasîhe ihtiyaç yok ki
Sen ey gerçek sevdiğim!
Uzun zamandır neredesin?

Çıksın masken
Şevda dilli eski sen
Kıymaz ecesine, keder indirmez, yas yüklemes
Çaldırmaz masalımızı...

Ömür, birbirine ulandı derken
Mola vakit kaybı ve bir sevda ayıbı
Aşkın nuruna kıymak, nurun özüne...
Boyun bükmeğe zora, zorbaya
Sözden dönmek!

Demir tavında gerek
Zirvedeyken aşk harı
Hasreti sürmek
Gün vermek vuslata

Bir tek, şiir dilin gerçek
İmdada yeter bir de
Her an duyduğum yürek sesin
Yoksa tutunamam yaşama
Bulamam izini, ulayamam gizini
Kalbe, kalbinin

Dönsün devran, sinsin baht siyahı
Senin değil bu dil
Bu bakış, bu sevi harcağış
Bu ihanet, boş emek...

Sen ki sevda neferi
Meydanı bırakmaz, asla dönek olmaz!
Ben ki
Karayı içerim de gözünden
Takvime sunmam asla

Öznur KARAYUMAK

.....

MASKED ESCAPE

I recognized your voice as the same
But I am sorry,
I couldn't know it wasn't able to no your language
Were those sentences belonging to you?
Your face is same but what a pity
It is hidden from your mirror (from my face)
Your mind lost within maze...

Were you get who was waist-breaking of love?
Were you get who was bending the neck of us?
Or do it routine skill of harmful shadow that it have task to this?
That we while our minds is not mistaken
Not that need to misleading the advise donors

Hey you, true my adored!
Where are you since for a long time?
Get out your mask
Old you that you were having love speech
He doesn't relentless to queen
The sorrow doesn't download
The mourning doesn't install
Our story doesn't ring...

While it told that the life added together
The break is time loss and it is a shame of passion
To murder to divine radiance of love, to origin of divine radiance...
To neck curve to difficulty, to bully
To return from promise...

The iron should in annealed
While the fervor of love is in the peak
To ax remove the longing
To date to union

Only your language of poem real
Moreover it come to the help of me
That I stil was feeling your voice of heart
Or I can't hold on to life
I can't find its trail
I can't add its mystery
To heart of your heart...

Turn round the fate
Keep down the black of fortune
This language doesn't yours

This looking, this using up the passionate love
This betrayal, the effort for nothing...

That you the soldier of passionate love
Doesn't leave the field
It never can't be the fickle!
That I drink the dark from your eye too
I never don't present to the calendar

Öznur KARAYUMAK

Çeviri: Öznur KARAYUMAK, Ayşe ÖZİPEK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

* Nisa

NİSA

Ele vurulan pranga olsa da
Ağır giden zaman,
Dip dibe koşan yağız atlar kadar
Dik başlı umut...

Kime kaldıysa dünya?
Bunca telaş, bunca koşturma,
Alıkoyarken aşktan,
Çapı, bir adım oysa
Aşk ekseninde yükselirken ruh

Bu bakış senin için
Kâh gökten yere
Kâh ayna, perdesiz,
Göze göz...

Bir kurşunluk can, teslim
Aşka serdim, nem var, nem yok
Kâder hükmü ellerin
Ve sözlerin, kutsal söz...

İnanç, zorba kabadayı
Ne yol vurucu tutabilir
Ne sahteye kanabilir
Kalbin aksi sedası eşdeş ve bir

Ses ses keşişir
Koyu kıvamlı
Koy versek bizi
Ki koy vermesek de
Su gibi, şimşek gibi
Kat kat... Aşkındır özü...

Her Cuma cemimiz, yalnız vesile
Zaman ve mekânın yetemez gücü
Her an dinleşir, birleşir...

Kaç hüsrân satıcı ve kaç heveskâr
Alna meyleder de silemez
Şaşa kalır, baka kalır ardı toz duman
Aşk şahmeran ve aşk, sonsuza burak...

İlahi cümlede adlarımız...
Ne çıkar tatmışsak hayat ağacından,
Anlamışsak iyiyi, kötüyü?
Artık, İblis'e kanmadan...
- ki odur inançsız dostu- Odur düşman, yol vurucu

Anladık ki sen kırmızı toprak, sen Adam...
Ben onbir değilim -ki onun hırsı, bunca acıya karan-

Korunalım ondan...

Ben Nisa'yım, hayatın hanımı
Kaburganın altın parçası
Dişimizde, yasak meyve dokusu...

Ne çıkar, cennet olmasa mekân?
Ölüme ve dirime prangalandıysak
Dünyaya sözümüz var
Ve uğrunda göğüslenen onca acılar...

Aden'in ırmağı değil midir, Dicle ve Fırat?
Onlar gibi sarsın kolun,
Çadırın kırmızı yakut, yatağın beyaz yakut
Sen varsan, farkı yok cennetten, Araf'ın
Hadi durma, yanına al artık...

Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabı ve Sesli Şiir albümünden

Öznur Karayumak

* Sen Aşk...

SEN AŞK

Bir merhaba sunarak başlar şafağa gebe geceler...
Mavi siyah rengini soğurur kendi bünyesinde,
ruhu siner derde derman sesine.

Sahne alır şarkılar, masallar, hayaller
ve bir bir karşımdan geçerler istesem de istemesem de. Gözlerimi de kaçırsam yumsam
ellerimle
ses verir şaha kalkmış isyanıyla aşk...

Yok sayamadığımız varlık nedenimiz sevgiye tutunarak;
saçları güneşe bulanmış aşk uygarlığında kıran kırana tutturduğumuz bir savaş ile
renklere kör bakan gözlerden olmayışımız mıdır
dur diyemeyişimiz teklifsiz gelişine?

İnanç ile kabullenişimiz, teslimiyetimize rağmen,
yine de felsefesine akıl erdirmek isteyişimizden midir anlamalara yorumumuz aklımızı.

Sevgi nedir? Aşk ne idi?

Güzelliklerin yegane temeli Allah'a ulaştıracak bu yolda cenneti de cehennemi de
bulacağımızı bile bile, gönüllüce baş koymak mı aşka aşk ile?
Aşk giyinmiş yüreğin gücünde, dağları aşmak, yoğun var, zoru kolay kılmak mı?
Secdeden kalkmayan alın gibi her solukta cemde olmak mı?
Telefondaki ses mi, yanyana oturup gülümsemek mi suskun?
Keyfini çıkarmak mı o sıcak soluğun?

Dokunmak mı, el ele keyiflice yollar yürümek mi engebelerine aldırmandan?

Yalnızlığın bile anlam bulduğu bekleyişlerde,
özlemek mi, ufka dalıp yitip gitmek mi hayaller ile?
Gidilmemiş ülkelerden gelen kuşların kanadından, pusulalar beklemek mi?

Rüzgârın sarışında dahi soluğunu duymak mı,
Bir gülüş olup yerleşmesi mi sevgilinin yanağa,
Yüzün aşk ile değişmesi mi gitgide sevgiliye benzerken sima?

Bedeller ödemek mi aşk uğruna,
bazen, yaşam pahasına yaşamak mı, doyasıya?

Ve ağlamak, gülmek, avunmak, inanmak, güvenmek mi?
Anlamaya çalışmak mı sevgiliyi, sevgi ile hep haklı çıkarmaya meyilli gönül?

Yalanlardan, ihanetlerden arınmış yürek ile
başka gözlere ve tenlere soğuk bakmak mı?

Bir başka varlıkta yok olmak, hiçliğin tadını çıkarmak mı kanasıya?

Yokluğunda basan karabasanlar ile titreyerek
ah etmemek mi hiç bir zaman? !
Son kullanma tarihi olmayan tutkulu bir aşkı duyumsamak mı ömre bedel kılarak,

Gözlerine, tüm çıplaklığıyla bakan gözlerim ile...
Oku manasını ve 'ikra' nidalarında haykırarak
Sen söyle...

Sen öğrettin sevmeyi ve sevmenin en kutsal duasını
sen yazdın adın ile yüreğime

Sen öğrettin nasıl sevilirmiş sevince
ve sevmenin en kutsal imzasını sen attın yüreğin ile yüreğime

Daha ne!

7.8.2007, Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabı ve sesli Şiir albümünden

Öznur Karayumak

*** Sessiz Harfler...**

SESSİZ HARFLER

Yürek pareme, yüreğin merhem
Bu aşk devrimi, seninle, yeniden

Tükenmez hasretin köhne karası, can testeresi,
Sabır son dem!
Hayalin yetmez, yedi mevsim çile serbest!
Duvarda onca hayalet, onca cüretkâr
Cesaret derdest!

Oysa yürek gibi, ruh gibi
El de el, gözde göz, yön de bir gerek
Yasın kütlesi ağır
Yorar aşkı, şaşar kıblesi

Anımsa virdimizi
"Kusur ise her saniye, her yerde seni anmak..."
Kusur ise
Gözleri dağlanmış gecede
Ve her hecede sana durmak
Aşk koşmak dirime savrulmuş zerreye
Yüz sunmak yüzüne sır!
Baş koymak sunağa gönüllüce
Ömürce ve dahi ezelden ebede
Sevme zikrinde yürek
Gölgenden güven, göğsünden huzur
Gözlerinden içmek kara kara sevdayı
Sımsıkı tutunmak gizine
Mutlanmak her dem seninle,
Kusur ise,
Kır kalemi, kes cezayı!
Su ile gelme kor üstüne

Ben seni, kendimi sever gibi sevdim
Ve kendime hep söyledim, sevdiğini

Şimdi, sesim sesinde
Bul asli gerçeğini
Aşka kul özüm
İçer gibi dal gözden,
Şimdi elzem! Ruhun, elin, sözün,
Sözünün yerine gelmesi

Dilsizim sessiz harflere
Sensiz her cümle zulüm
Bende ol, ben gibi

Yürek pareme, yüreğin merhem
Senden ötesi mahrem...

Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından
Öznur Karayumak

* Son Tango

SON TANGO

Dün gece, vuslata gebe
Bir ölüm sesiydi düşümde duyduğum
Dün gece, düşümün saçına dolanmış
Mızrap gibiydi o ses ki vurgunu olduğum

Carlos Gardel'in "tomo y obligo sunu çalıyordu
Bir ağaç, orkideye tutkun
Başrol çalığışunun, figürandı bir çiçek,
Rüzgâr ıssız kuytuda, ay bir dekordu suskun

Su gibi duru bir seviyle kutsanıyordu
Aşkının burcuna düşen burcum
Yansın idi yüzümün gülümseyişi,
Dudağımın nemi, tenimin iklimi
Zamana sığıttığın kurşun idi
Kumbaramda birikmiş onca senli gün
Kendi gizinin rengiydi üzerime giydirdiğin aşk renginde elbise
İlk yaz düşüyle gökten inişindi yaşamımın muştusu
Aklın düz açısından, üçlendi eşkenarlar

Dün gece kuşlar izin vermedi yokluğunun hükmüne,
Okşadın saçlarımı sabaha kadar
Takvimler doğururken
Hep aynı sayıda aynı günü haftaya
Dün gece alnıma vurdu sessizliğinin gölgesi,
Bölündü uykum
Hayata, hep şiirle şarkıyla kanayan göz sustu
Bir bıçak sırtı gibi hasret siyahı soldu tene
Yıldızlı gecede, kayboldu buz kesigi mavim
Gölgesi uzadı sensiz donan her rengin
Pusulası aşk iken kaybolmuş bir gemiydim dün gece
Kopan fırtınada kalles bir rüzgâr değıştirdi yönü
Bitmedi hasrete kesilmiş fatura öde öde

Dün gece ıslak bedenim idi
Sağanak yağmur altında kıyına vuran
Koluma girdi deniz dedi ki
"Aşka tutunduğun andır, rol yapılmayan en değerli an!
Onsuz zamanların anlamsızlığında, en yakın yer yüreğin.
Elini koy üzerine, orada nefes alan kim? "

Gelirken, bir avuç deniz getir avucunda sana söylesin
Sadece sensin önü sonu cümlemin,
Sadece sana özel
Sözüm, özüm, uzanan elim ömrümce bilesin...

15.5.2007, Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabı ve sesli Şiir albümünden

.....

THE LAST TANGO

Last night, conceived with the reunion
It was a voice of death I had heard in my dream
Last night, entangled in the hair of my dream
It was like a plectrum which the voice I happen in love with its

It was playing the Tomo y obligo of belonging to Carlos Gardel
A tree which be addicted to the orchid
The leading role is belonged to the scrubbird, a flower walked-on
The wind is in desolate nook,
The moon was a decoration that it have been going on taciturn

It has been sanctifying with a pearly passionate love like water
Which my sunsign corresponded to sunsign of your love
The smile of my face, the moisture of my lips, the climate of my skin was your reflection
The bullet was that you had been shoot into time
So much with you days which accumulated in my moneybox
It was the color of yourself mystery
That you have been dressed on to of mine
Which the dress have in the color of the love
It was your descending from the sky with the spring that was the evangel of my life
From the flat angle of my mind, the equilaterals is divided by three

Last night the birds did not allow to the verdict of your absence
You caressed my hair until dawn
While the calendars were giving birth to the weeks
Always no change the day at the same amount
Last night, the shadow of your silence hit to my forehead
My sleep divided,
The eye is quieted which bleeding to life always with the poetry and the songs
The black of longing faded onto the skin like a knife-edge
The cut of ice my blue disappeared on starred night
The shadows of all colors grew longer which one frozen without you
While its compass is the love, I was a lost ship, last night
A prick wind changed its direction which has been broken out in the storm
It didn't finish to the longing which the bill made out an invoice, pay and pay

Last night, it was the wet my body
Which has been stranded on your shores beneath the cloudburst rain,
The sea took my arm that it said
"The moment is that you had been held on to love
That the role isn't performed, the most precious moment!
In inexpressiveness of the times without him, your heart is closest place.
Put your hand on it, who is breathing there? "

Bring a handful of sea in your hand while you come, it will tell you
Only you are the beginnings and the end of my sentence
It is private only for you
My word, my core, my hand is reached out for my life

You ought to know...

Öznur KARAYUMAK

Çeviri: Öznur KARAYUMAK

Öznur Karayumak

* Söz Umarı

SÖZ UMARI

Tükenen mum kisvesinde
Gün güne eklenir, yıl yıla...
Bir düzine ay önceden bir şey yok değişen,
Yine dillerin vurur, gözlerin dağlar
Ve elin bağlar eli aşka çarmıh gibi

Koca bir tarih misali yittiğim
Kor alaz gözün... Isıtır yüreği,
Şızar kapıma özlem, yiter gülüş
Örs üzeri ezilen yürek
Sudan sebeplerin çıkmaz sokağından bezgin...

Hangi can dayanır böylesi?
Hangi ten yüzyıl uykudan
Bir buse karşılığı dirimlik elbiseyi
Yüz görümü bekler gibi bekler de büker boynu?
Kızıla çalar rengi, dökülür güz hüznü
Toprak kıraç, sessiz, sedasız, ufka dalgın göz

Göğsüme taktığın sevda gülünün
Sarmaşığına boy versem de
Kızıl bir hasret çeker vuslat kapısını
İtelemem çekiştirsem yaka paça
Paşlı gıcirtısı çınlar gecede
Çığırılmaz türküsünü, ülküsünce gönlün...

Dil, sınırında nöbette
Gökte yeni ay ve ben
Yum cimih'in marifetiyle gittiğim
Elizyum'da bekler gibi
Ayakos'un hükmünü
Acat' dan medet umarak uyanışa...

Nasıl böyle susabilir insan
İndirirken lavları, eritirken yamacı
Bir volkan taşırken yürekte?

Geceye sığar başım ve ahımı taşıyamaz ufuklar!
Gün dizisi katar katar
Bir bir geçer göçmen aylar
Feryat figan dağ ova
Taşıyamam can yangımı...

Titretse de rüzgârım camı kapıyı
Yağsam yağmur yağmur
Dillenmek günah sanki
Asırlık oruca durmuş, iftarsız dil

Çarem derdim midir?
Popol vuh tanrıları mı yetsin medete?

İtzamna'nın insafıyla belki
Gök yarılr, şimşek gibi çakar yıldız fırtınası
Başımdan aşağı Belenus konfetisi
Ve sesinin sihri yağar
Doğar İnti, verir Acetes'i

2007, Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

* Şarkıların Sonu

ŞARKILARIN SONU

Küçükken öğrenmişim, şarkıların sonu var
Ve şarkısı biten tangolar, biter

O zaman, dört yan zifir!
Kimin marifetiyle olabilir?
Senin, benim, onca hayaletin?
Kiminse kimin. Ne önemi var?
Şarkı biterse, söner bütün ışıklar
Başka gezegenler çalar güneşi

Senli benli günlerde, çoğalırız durmadan
Birden ikiye, ikiden bire...
Gidilmemiş ülkelerce, seyrüsefer aşk gemimiz

Bu dünyada cenneti tattık biz!
Araf'ta beklerken durma Allah'a yakar...
Ama önce bir karar versen ah!
Bir uzatırsın elini, bir cayar; bir uzatır, bir cayar...
Uyan artık! Kader bu! Herşey vesile....
Daha çok olmalıyız! Daha çoğalmalı dünya bizlerce kere!
Öyle demiştin hani?
"Böylesi safiyane, yeni bir dünya kuralım sen ve ben..."

Daha düne kadar, kederi gömmüştüm
Artık gözüme, sürme yerine yaş sürmüyordum...
Peki kim çalabilir masalımızı?
O olmazsa huzur olmaz, uyuyamam ki
Gözlerimi açsam da sabaha,
Kim görmek ister kum grisi renkleri?

Şimdi yastan öte hıçkırık tutar...
Günler ve gecelerce...
Pencere önüm daha düne kadar
Uzun şenlikli düşün alayı...

Yoksan işte böyle uzar, neşesiz gün,
Ay cinnete varır ve yerin huzuru kaçır
Oysa her an derin derin, seni solurken,
Her nefesim, sen diye öper gecenin yüzünü
Her rüzgâr keşiği, sendendir

Çıldıran bu baş, vurulsun! Vurulsun da
Yetimlik eğemesin!
Evet, belki ve daha doğrusu
Bizi böyle çıldırtan, zulmüdür hasretin

Gel desem, gelir misin?
Bak, onca hayalet ümükte!
Onca hengâme, ha bire alıp götürür seni
Benden uzak anlar ve şehirlere

Söyleşip, söylenip durman, başka dillerle ve dillerde,
Yorar...
Hınçlanıp, diyemem de üstelik...

Tıpkı, 'Kal...' diyemediğim gibi
Tıpkı, duyarken son sireni,
"Gitme!" diye sımsıkı tutuşum gibi elini...

Kıyamazsın bilirim, bükülünce boyun
Gözyaşımından korkarsın, canın acır
Ve canın acıdığı vakit
Tepkin, yaralı aslancasıdır!

Vedamız yıpratır...
İstersin ki, akşam geri gelen pozda olalım
Yaşını zor tutarak, kan ağlar için...
Muzipçe susturursun hüznü
Ve dersin ki "Üzölmeye gerek yok!
Nasılsa hemen geri geleceğim"
Ama istesen de gelemezsin, upuzun aylar...
Gelsen de bırakmazlar...

Sen zaten, her söylediğimi duyar
Her aklımdan geçeni okursun
Ne zaman ufka baksam,
O gülüşün, sevdiğim,
Kanım düşmanı o kurşun gözler
Ve ölkem fatihi haşmetinle, dimdik durursun

Çarip olmak buymuş...
Öksüz, yetim, kimsesiz... Çaresiz!
Aşk ölkesinde, yalın kılıç donanımlı, iki şövalyenin biriyken
Can hıraş ayak diremişliğim nafile!

Ne kadar neyim kaldı bilinmez ama
Beni benden eden, hâlâ bir bildiğim benim var!
Hiç gidemediğim...

Adımı bilmezlenirim
Sanım unutulsa ne gam!
Dilsizim, görünmezim,
Yana yana, halden hale girmişim,
Artık başka forma mı dönmüşüm, bilinmez ama
Yanıma yaklaşanı yakacak kadar çıkmışım insanlıktan...
Zorla itilmiş içim boşluğa, şeffafım
Varsın kimse görmesin.
Kimim? Hangi rolüyüm dünya sahnesinin
Kimin umurunda? Rolümü oynarım...

Kim bilir böyle diri olmaksızın
Kaç kere daha güç yetirebilirim de
Soluğunsuz söner, yaşım kadar muımlar...

Hayaletle benzer sürüdüğüm gövde,
Bırak varsın, yaşıyorum sansınlar

Şarkıların sonu var
Şarkısı biten tangolar biter
Ve ama lakin böyle de olmaz ki kader!
Zulmü reva görme bu kadar

Bu uzaklık gene nedir?
Belki de nefsinin marifetidir, kim bilir...
Oysaki nefesinin hikmetidir
Dipdiri günler!
Gene, hani, epeydir
Neredeler?

26.8.2010, Öznur KARAYUMAK
"Günlerden Vuslat" Şiir Kitabı'ndan

.....

Şiirin kısa hali:

ŞARKILARIN SONU

Küçükken öğrenmişim, şarkıların sonu var
Ve şarkısı biten tangolar, biter

O zaman, dört yan zifir!
Kimin marifetiyle olabilir?
Senin, benim, onca hayaletin?
Kiminse kimin. Ne önemi var?
Şarkı biterse söner bütün ışıklar
Başka gezegenler çalar güneşi

Şarkıların sonu var
Şarkısı biten tangolar biter
Ve ama lakin böyle de olmaz ki kader!
Zulmü reva görme bu kadar

Bu uzaklık gene nedir?
Belki de nefsinin marifeti, kim bilir...
Oysa ki nefesinin hikmetidir
Dipdiri günler
Gene, hani, epeydir
Neredeler?

Öznur KARAYUMAK
"Günlerden Vuslat" Şiir Kitabı'ndan

Öznur Karayumak

* Vuslat Zamanı

VUSLAT ZAMANI

Zamanıdır estirin başımda deli deli
Sıcaklığıyla ağır ey güney rüzgârları
Zamanıdır kederin, dert çekmekte sevdiğim
Gözlerim yağmur yağmur, tiril tiril ellerim

Yüreğim öyle ağır, öyle ağır sensizlik
Uykular haram bana, gülmek söylemek haram
Hareketsiz durgun gök, sessizlik öyle ağır
Çökertiyor günbegün yokluğunun çılgılığı

Bugün beklenen o gün, zamanıdır vuslatın
Gücüm de sensin benim güçsüzlüğüm de senden
Dilsiz bir kemanım ben sensizken ses vermeyen
Sessiz nöbetçi gibi gönlümde bekler aşkın
Gönülden birliğimiz yaşamımın yasası

Hüzünlerim de sensin, anlamı da yaşamın
Nerede acıtmışlarsa seni, orada sızlar ruhumun teni
Hatta duyarım kanının akışını ta içinde kanımın,
Manâsısın cennetin, yüreğim sana tutsak
Hiçbir şey senden daha önemli değil
Dünyanın ve zamanın ötesinde de olsak...

Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

* Yağmur Gelini

YAĞMUR GELİNİ

Varlığın, huzurun bağına girmiş kadar sebebi kıvancımın
Kurulmuş saatim, sesine ve bir tınına muhtaç
Yelkovan buz...
Turnalar kanat kanat ve kan damlar tüylerinden
Özlem, kırk deve yükü
Küçük omzuma çok büyük dünya

Uzatsam elimi tutar, bilirim
Gücünü Akene'den alan, Ülgen'im
Bir nefeste bin adım koşabilir ve yeter imdada!
Her solukta duyar sesini gönlümün

Göğsüme taktığı gül solar hasretten
Susuz çölde vaha düşkünüyüm
Mindaki'yi mi bekleyeyim?
Yol keser haramiler ve tutarlar ark önünü

Akacak kan damarda durmaz!
Çek kılıcını haydi, vur yezitin başını
Verme çiyini, çorak toprağa
Taşın bünyesi kaldırmaz ki
Hasır kadar değil suya hevesi

Elimde yâda taşı,
Vurduğum kapılardan toplanır erzak
Kurbağa feryadı canhıraş
Ten sarı ve gözler yolunu, bir yudum suya aç

Ses verin Ayzıtlar, ortaya çık Demeter'in kızı!
Çime durmuş bahçem ölüme vurur kendini
Kurumuş kül misali ölgün toprağım
Şönmüş kireç yanığı yürek....
Özlenen suret, aynadaki görüntü
Bil ki aslın tözü, varlığın can özü

Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

** Bende Saklı

BENDE SAKLI

Düş kaçkını anıların
Koru düşer yüreğe
Semirir anbean, heves heves
Dur durak bilmez
Öksüz çocuk misali, adım adım
Ağlar yarınlar...

Adresi karışır düşün, gerçeğin
Zaman durur,
Ta ki
Yeniden gelişine kadar yârin
Yeniden derişine dek gülleri...

Çoğu zaman
Hazana durmuşsam
Lilyum solmuş, moru eksilmişse sarıdan,
Glayör sarmışsa dört yanı
Azalmışsa ak krizantem
Sarı karanfil dalamış eli
Ağlayan gelin çığlık çığlıkça...
Ten vurgunu avutmamış
Söz susmuş
Kuş göçüne meyle durmuşsam...

Bil ki, kolay değil
Susuz çöl cefasına uğramak
Nurundan uzak...
Bil ki, sen kadar benim!
Nefesin, elin, gözlerin
Yaşam iksiri...

Buna rağmen gitmek...
Dişli bir hançeri
Uç tur çevirmek kalpte...

Kaderi yazmak isterdim sevgili
Aşka kem uzanan
Kirlî el izini kazımak!
Ve ne var ne yok
Hüzne dair unutmak!

Ateşe göğüs vurmak
Kırbacına sırt durmak acının
Gık demeden!

Sen yine
Gardenya ser gerçeğine
Sardunya beze,
Nilüfer ek kadere
Bense, kırmızı lale,

Güllerle kucak kucak
İnadım inat,
Yoluna baş koyarak
Ne var, ne yok kutsalım bilir
Saklarım sevdanı,
Yüreğim tutsak...

30.Ekim.2007, Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

**** Haydi Türk, Vakit Tamam!**

HAYDİ TÜRK, VAKİT TAMAM!

Yer, gök kara...
Dört yan pusu...
Kem güçler hep bir el saldırıda
Her yoldan, son koz oynar düşman
Fink atar dağımda, karasuyumda

Öte yan, iç-dış hain marifeti
Can çekişir Vatan
- Ki savaşarak alınamayan
Toprağı, Kurum'ları
Parsel parsel satın alınan...-
Bir yandan,
Ha göğüsledi ha göğüsleyecek ipi!

Kara güçler izin verirler mi?
Bilirler ki, Türk silkindi mi
Şah ve mat kaçınılmaz
Yalnız Tarih yazdırmaz
Dümdüz eder, değiştirir Dünyayı...

Şimdi, kim kime el pençe durur
Kim kimi sırttan vurur
Çok da umrum!
Kün' hükmüyle mühür vurulan
Olacak olacaktır!

Ölecek kalacak sınırında
Ayırım, hakiki iman
Hak'kın davetine kulak tıkamayan
Kurtulanlar için
Bildiğim bir türküm var, - sağırlardan sakınılan -
Çığırır dururum...

Bir de, Hak'kım...
Türk'e inancım
Ve gelmiş olan zaman...

Öznur KARAYUMAK

Öznur Karayumak

** Nereye Böyle?

NEREYE BÖYLE?

Ülkeme geldiğinde varılmamış kayıp denizdim
Gülüşün yazılmamış künyeme,
Sızılanmamıştım gülüşüne
Fethedilmemiş kaleydim...

"İkra! " nöbetinde gönül gözüm
Eridi benlik...
Her nefes bir rekât
Boylu boyu cem...

Ben bunca zaman rükû, secde, duada dil ile
Yaşamın anlamını yükleyip gelişine,
Sen şimdi, göğe asılmış titrek yıldızlar gibi
Dayanaksız, mesnetsiz, inançsız veda ile
Nereye böyle?

Nereye, gitmediğin yoldan geri dönermiş gibi?
Yakarak, olgun başaklı, gün yüzlü ekinleri
Unutarak yokluğunun cinnetini
Kimliğinin eklendiği gülüşümü ve
Göğsünde arınan korkumu, huzurumu...
Nereye? Yaşamaksa yaşamak
Dirilmekse dirilmek işte ellerinde!

Göz rengimi eş koşarak buluta
Safraları yığarak kıyıma bucağıma
Budayarak umudun dalını kanadını
Öbek öbek dizerek çığları yamacıma
Duvar örüp gitmek, dönüşsüz yol tuzağı...
Susmaz çingırağı uğursuz tellâlların!
Karanlıkta inler çınarlar ve çınlar inleyen sesi
En deli kuvvetle boğazına çökülen aşk can çekişirken

Gececin kuytusunda titrek bir alev,
Ölmüş sanırsın, ölmez umutlar!
Yaşanmamış yılların siteminde dirilir
Gömüldüğü yerden dikilir başı
Ve seslenir, en deli çarelere
Boğazına çökmüş eli indirir,
Örülü duvarlardan kapılar yoklar
Ve siyahı yıkar geceden...
Peşine takılır yıllar ve onların büyüttüğü güller, dizeler
"Biz de varız! " der...
Sevdaya tutunur inadına, yırtar karanlığın
Uğursuz perdesini!
Görür blöfünü kaderin, çeker resti!

Nereye? Daha açılmamış goncamız var...
Görülmemiş rüyalar, varılmamış ufuklar,
Ne yirmileri ayların yedileri

Çağrılmamış çaresi umudun
Doğmamış güneşler, yaşanmamış Cumalar...

Öznur KARAYUMAK
"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

**** Öz, Nur...**

Görmeyi bilen göz nurun parçası,
Alemde seyreder yaradanını,
İsmi tecellisi sarmış her varı,
Sergiler kendini ayan ve beyan.

Kendinden kendine nazıdır bu hal,
Varı da yoktu da kapsar ilmihal,
Nurundan nuruna sorulur sual,
Bilinmek istedi böyle diledi.

Var edip mütekamil varlık insanı,
Sarmış nuru ile dört bir yanını,
Ararsan nicedir ism-i azamı,
Kendi özünde bak O da bir alem.

14.10.2005, Öznur Karayumak

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Güfte: Öznur KARAYUMAK
Beste: Erol GÜNGÖR

(Şiir, değerli Bestekâr Erol GÜNGÖR beyefendi tarafından,
'Görmeyi Bilen Göz' ismi ile
Türk Sanat Müziği formunda bestelenmiştir.
Emeğine teşekkürüm, saygı, selam ile.

Öznur Karayumak

**** Suretten Sirete...**

SURETTEN SİRETE...

Sirete eren susar,
Uyanıktır
Görmeyi bilen göz
Ve dil lâl...

Kum kadar çok
Tin kadar yaşlı
Omuzda saba meleği
Salt bakış yetmez ve bilmez kör benlik
Derin iç çekişi...

Ne yana dönsem kor gülüşlü mıknatıs
Siretin bakışı, gönül yakışı
Haykırışı içten,
Kendinden kendine
Tamamlanış...

Hay'dan gelip Huya gidiş
Göz değişti gerçeğe,
Susup susup delileniş...

Kim anlar ki özden öte?
Bilenler de kandırmaz yüreği
Avutur yalnız...
Ki zaten
Anlaşılmağ değıldir
Hevâdan geçenin hevesi
Maşuka vuslat tek meyli!
İnmek ta derine
Çıkmak zirveye
Bir olmak ve yırtmak perdeyi...

Pervane gibi döne döne erir ten
İnlemiş diner
Mekân yiter
Yana yakıla koşar
Ve aşar zamamnın giz dilimini
Varır merkeze!

Tasa biter
Yangı diner
Hiçliktir meâli...

2.7.2007, Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabı ve sesli Şiir albümünden

Öznur Karayumak

**** Tek Hakikata...**

TEK HAKİKATA...

Uluların bildirdiği gibi
Koca bir alemim ben...
Çünkü insanım...
Ö alem ki; benlik sürgün
Hüküm süren hakikat...

Nefsani adalete benzemez İlahi Adalet
Hak etmeden vermez Allah
Ki arınmış olmak için
Çok bedeller ödedim...

Bendedir ebedi ve ezeli An
Bende yaşar Hak
Benden haberdar
Benden görür, benden duyar
Ne varsa öze dair
Baştan sona O...

Ey içi kof şeytani olanlar!
Size uyumam, anlaşılamam...
Ne gittiğimiz yol aynı
Ne haz kaynağı, ne mabudunuz...
Sizin taptığınız batıla tapmadım asla!
Sizin dininiz size, benimki bana...

Ben ancak;
Merhametli, esirgeyen, bağışlayana...
Eşsiz, benzersiz
Doğmamış, doğurmamış
Tek hakikata!
İhtiyaçtan uzak
Yarattığı ne varsa O'na muhtaç
Ve hepsi, kendi tecellisi olana...
Nimet kaynağına
Şükredilmek, yüceltilmek yalnız
O'na mahsusa
Hüküm Günü'nün hakimi Allah'a
Kulluk eder, O'ndan yardım dilerim
Ki bizi; nimete, doğruya
Sapmayan, gazaba uğramayanlar
Yoluna erdirsin...

Ben ki,
Sinsi vesveseciden,
Hasetçi, büyücüden,
Karanlık ve yarattığı her şeyin kötülüğünden
İnsanın, cinin, şeytanın şerrinden
Allah'a sığınırım

O Allah ki;

Hem merhamet kaynağı
Hem merhamet edici...
Evveli olmaksızın, ebedi diri
Yarattığı her şeyin
Gözeticisi, yöneticisi...
Makamı, yeri göğü kapsayan
Ve içindeki her şeyin sahibi...
Tümünü koruyup, gözetmek kendisine çok kolay
Kim ne yaparsa her şeyden haberdar
İlme dair ne bildiyse insanlar
Ancak O'nun bildirdiği kadar...
Ve her ilmin
Var edilmiş her şeyin
Ta kendisi!

Şimdi; kâr zarar oranı yapsak
Şu üç günlük dünyada gerçek zafer kimin?
Şükür olsun Allah'a...
Ki bir kez daha: Benim dinim bana, sizinki size!
Benim bahtım çilekeş olsa kaç yazar?
Her çilenin kazancı var!

Hüküm Günü sizi
Taptığınız şeytan
Madde ve sahte kazancınız
Kurtarır mı sandınız?
Benim önüm ardım
Sağım solum aydın
Gönlüm, ruhum, vicdanım şen!
Oysa sizin...
Öyle büyük ki kaybınız...

Öznur KARAYUMAK

Öznur Karayumak

***** Bulutlar Gibi Gelip, Rüzgarlar Gibi Gitmek...**

BULUTLAR GİBİ GELİP, RÜZGÂRLAR GİBİ GİTMEK...

Mina'da,
İnanan göz de şahit, inanmayan da
Şimşek gibi çakarak ikiye yarılınca ay
Aradan yükselince Hira
İkiden bire dönünce bedir,
Bu ne bir büyü, ne de bir sihir!
Düpedüz hakikat mucizesidir

Gerçeği söyleme yoludur Şiir
Işıl ışıl gökte üç yeşil kubbe
Şeyh Galip çilesi,
Şems'in yaktığı kandil...

Kamışın kamışlıktan
Ney'e dönmesi ve
Ömür boyu döktüğü ağıt
Ayrılık derdindedir

Sonsuzu anlatan anahtar seda
Semah başlar, ney üflenir
Dirilir ahrete dek susan dil,
Sessizler evi dillenir

Vuslata yangın, ışığa maşuk
Döne döne geçip kendinden
Cezbe ile göğe yükselir...
Bu hâl yolcusunun can işareti
Yaradan'ın 'Ol' dediği An'ın halidir

Gece rengi kaftanı çıkarıp atar
Sıyrılır yoksunluktan
Buluşur buluşmaz ney ve neyzen dudağı,
Bürünür beyazını var olmanın
Dillenir Hay! diye uyanarak
Vahdet ile sirlanan can...

26.12.2006, Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

*** Namluda Mutluluk

NAMLUDA MUTLULUK

Mutluluk düşe durur
Buz alazı bahar yangını gecede
Bir kızıl sel, yardan yara coşar
Selâmın salar turnalar
Ak sabahın tan dediği yerde
İner salkım söğüt gözlerinin karası
El verir ser vermez aşk

Açılır al goncası
Geçen ilkyazdan bu bahara
Türküdü dile durur, alna mührü vurur
Bir kurşunun tın dediği yerde
El kelepçede, gönüllüce
Dil susar başka dile

Şimdi sen, kaç kez gördüğün gözlerimde
Aşk diye çığlık çığlık cemine vurgun
Al basmalar saldııkça üzerime
Şu misali taşar, taşar söz,
Öz karışır özüne

Ne kadar özlesem de
Ne kadar inletse de hasretin kor yarası
Daldığım ses kadar ürkek
Saldığın el kadar çare
Kaldığın an kadar cenneti türküler,
Baş koyduğum yolun kadar kutsal
Adın kadar hak
Sözün kadar inanlı
Gez, göz, arpacık der
Alnının şakından
Vururum mutluluğu

13.Mart.2008, Öznur KARAYUMAK
"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

Açbılaç...

AÇ BİİLAÇ

Ağır çöker finisi aşkın...
Her nefeste muhtaçken
Bir yudumuna,
Aç bıılaç dolaşmak...

Kim ne derse desin, sağır kulak
Nereye gidersem gideyim,
Ufka dalgın...

Sensiz, nefese çöken karanlık ağdası yağmur yağmur...
Bulutı bol göze, istersen pranga vur
Gücün yeterse...
Gücün yeterse çek kendini,
Dolan dağ ardı
Suya git, sudan gel,
Acım vebali hayratlar yaptır,
Kime ne!

Haziran 2007, Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

Ahüzâr

AHÜZÂR

Zaman serkeş,
Hatıra sarhoş,
Nankör düş
Sabaha teslim

Yar arar göz, ser üstünde
Ten dirimden geçmeden
Küle dönmeden yüz
Cana sinmeden ölüm,
Al yazma yaraşır başa
Gel vazgeç,
Kara bağlama...

Sana yıl be yıl
Sözlü, sözsüz,
Akli, kalbi muhabbet
Aşk lisanı bu serbest,
Kuralsız, harlı
Od'un dem vakti

Olmadığın yer gurbet
Sıla-ı rahim
Nefesin
Özlene durur günbegün
Ve anbean uzar ahüzâr

Öznur KARAYUMAK

Öznur Karayumak

Aklın İpi Sensiz

AKLIN İPİ SENSİZ

Şehrin yetim sokakları
Sensiz uzanmaz kapıma
Terine sızar mor bakışım
Bedenim buz üstü kor...

Demdir zulmü hasretin
Kara bozuk bir gece
Vurunca tene
Pimi çekik hıçkırığım kapında...
Mutluluk sıldır
Elden sıyrılır

Öncesiz ve sonrasız yâr
Düş düş bitmez!
Kopkoyu kuytularda
Çıglık çıglığa,
Çek çek 'Ya sabır' soluk soluğa!
Sensiz, kökünden kırılır yarım akıl...

Bohça bohça anılar çeyiz...
Gülüşün köşe bucaktan sıyrılır
Ve ama yetmez ki "Hep sendeyim" deyişin...
Özlemle kızıla boy veren yüregim
Satır satır
Devri alem vuslata...

Son tren yırtar geceyi
Başım, göğsünde sevince yaslı
Uçurtma uçurmak kadar hür
Yelkenli gibi aşar her denizi
Kızıl şafaklar akar şakaktan

Elin şifa, sesin yarama dua
Her tuzaktan koruyan yol...
Kışa dönmüş bahar, uyanır uykudan
Göğsüme asar yalın kılıç cesareti
Ay kanar gözden, minare gibi uzar
Şedan iniince gökten
Ömrümden ömrüne dizilir evet...

Sensiz inler, kül siner yüze
Boy verir kürek yalnızlığım
En bıçkın uçurumu düşer kaçkın aklım
Tut ucunu...

Zaman kavuşmaya aç
Biz bize muhtaç!
Zamanı vuslata doyurmak lazım
Sensiz isem bırak;
Bırak, varsın

Unutulsun adım

4.7.2007, Öznur KARAYUMAK

Öznur Karayumak

Alev Alev Gemiler...

ALEV ALEV GEMİLER

Vuslat
Sarı-kızıl gül edasında...
Poyraz kanadından
Tomurcuk açar zaman
Buram buram!
Duaya kalkmış el...

Aşk
Aç biilaç bebek titremesinde
Emek kararak ümide
Lütuf umar, gün yüzüne amade
Ömürse, gün be gün selvi ile dost

Ayine durur yürek
Yüreğinin aksi sedasına
Beklener şarkısına.
Oysa tuzaga düşmüş sesi
Çalınmayan sazının

Zaman vuslata gebe
Aşk çaresizlikten uzak
Beklemekten ziyade...
Göğüsten dudağa kör sancısı hasretin

Ne öncesi var
Sihre durmuş gözden ötenin
Ne gayrısı, ne sonrası.
Gemiler alev alev...

Öznur KARAYUMAK

Öznur Karayumak

An

AN

Gitgide ırar ses
Hazzı tattı bir kez
Nefesine teslim can
Ölüme eş

Sonbahar dert aralar
Aralık kapıdan sızar yas...
Yola durur sızı
Sandık sandık
Vurur kendini sabır

Gün ortası çıkmaz ay
Sıkamaz yüreği yokluğun kadar
Ne çığlığa duran ölüm
Ne anbean
Kelepir isyan...

26.4.2008, Öznur KARAYUMAK

Öznur Karayumak

Asıl Olan...

ASLOLAN...

Haçer kâr etmez aşka
Ne hıyanet, ne tuzak!
Ve ama yazık ki
Sahtelikler hep dost kisvesinde...

Bir nefes, bir ruh ve
En mecbur hali ile sevgiliye
Vuslat dayatır aşk...
Silkinir, öze döner, sanki yılmı at
Sıçrar yerinden!

Bir uzun sırat... Geçeriz!
Bilmezler... Tanrı kutsamıştır gerçek aşkı!
Kim ne derse desin
Kaç kurşun, kaç mayın dizilirse dizilsin,
İnadına sımsıkı el, kol, ruh, beden!
Biri şaşsa, öteki tutar feneri,
Dört elin biri kavrar ötekini

İçinin göllerinde çırılçıplak gezişler...
Kader çölleri ve direnişim!
Ölüşü, düşle tenin
Kurşuni bir özlem ile göğe sızışım...

Daha kaç takvime gebe hasret isyanı?
'Hele sabır! Hele us! Hele sus! '
Susarım...
Susar maviye ve uzanır elin
Bit yeniği uğratmaz birliğe, su götürmez mertliğın...
İhanet siner namlumun hedefinden!

Can özüm, asıl olan aşk!
Kaç vurgunu yüreğın?
Barut esmeri,
Şark güzeli yüze
Kaç firarı?

Bak yine sabah, penceremiz aydın, hasrete inat!
Sesi eskir gene şarkının
Geceden güne, günden geceye...

Gene, kapı başından, yürümeye direnişim...
Gülüşümüz, çınlıyor gene
Ve süzülüyor içe, ayak sesin...

Burada zaman, var olduğun anda dondu
Saat vuslata kurulu
Şarkılar aynı
Kitaplar yanı başını, terliğın ayak ucu bekliyor...
Kokunu saklıyor duvar, kaybolmuyor izin...

Gölgen kol kanat üstüme her an!
Bilirim asıl olan, canda can...

Köz yanığı, gün ışığı göze düşmeden gölge,
Açacağı yüz tülüm,saracağı sabah
Hangi takvime?
Ne zaman gelir gene elinden o kutlu ölüm?

Kendimi kaybettim,
Seninle tüm,
Sana hükümlüyüm...

Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

Aslan Mehmed'im

ASLAN MEHMED'İM

Şanlı geçmişinin eşsiz ürünü
Yiğitlik, dehanın bin bir türünü
Ülkenin, Milletın soyu hürünü
Tarihe yazdıran aslan Mehmed'im

Sağ elde bayrağın, sol elde Kuran
Omuzda silahın, göğsünde iman
Şehadet onurun, yürekte yaman
Cesaret taşıyan aslan Mehmed'im

Zalime dirayet, haine inat
Sendedir insanlık, askerlik sanat
Kaniyla, aşkıyla Vatan'a kanat
Canını adayan aslan Mehmed'im

Sağ yanın kor pusu, sol yanın al kan
Alemin niyeti hile, hülle, zan
Bağrında yaşarsa hadsiz bir yılan
Dersini aldırın aslan Mehmed'im

Sana mezar kazan aklını şaşmış
Mucizene bakan gözler hep şaşmış
Kahramanlık ünün zamanı aşmış
Destanlar yazdıran aslan Mehmed'im

20.2.2009, Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

Aşıkane

AŞIKÂNE

Bir ateşlik dumanım vardı
Küle dönen gün izinde

Koy beni varıp gideyim
Yarsız, arkasız...
Ölüme diz çöküp de
Kuru bir tase
İlgin bir düşün önüne geçecekse

Sür gün izini, çöz yüzümün gizini
Gür sulara sal solgun teni
Çek dilinin pimini, parça tesirli olsun
Bir olsun ve dolsun nefesin
Sol yana can diye...

Altın şafaklar doğur tepelerin ardından
Dermandır.
Namazımı kıl, tan öncesi
Rengini sal yere,
Susma yeter ki...

Sen sustukça
Göz dumanlı
Sen sustukça it ürür, kervan yürür
Sen sustukça, ufuk vururlar
Yol keserler, düş sürerler ötelere

Hem yar ol, en sadık aşk yoldaşı
Kur saatleri
Hasrete inat
Baharın gözüne çek vuslat sürmesi...

Bir gazel sera gibi
Şah beyitler diz
Gecelerin sırdaşı...

Aya vurgun gün ölümü özler
Tereddüt etme indir fırçanı;
Uyma! Çarkı bozuk bu düzenin
Hem nalına, hem mihına!
Koy tekere çomağı

Yüzümde al kan hali gülüşümle giderim
Kor ölümün hem huyuna, hem suyuna...
Sözüne söz katmadan
Bakışına salmadan siyahı
Kul olmadan kara mizah kaleme
Vurmadan öldürecek o tek bir darbe
Haydi!

Kum tepeler yığın, kıyımın yamacına
Kör titrek el, dert salar yazgiya
Susma!
Çek kılıcını
Bahtın kızıl şafağı...

Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

Aşk İle...

AŞK İLE...

Sinema afişinden, sevmek kırıntısı
Yitik bir aşk değil bizimki,
Gemi köpüğü ardında balık düşleri değil!
Alını açık, başı dik
Kan adar hürriyete ve sığmaz kıtasına
Yeni bir kıta doğurur kendinden

Uyanık yürek gözü...
Kaldırır yastığından, sökeriz maskesini,
Birlikte seyrederiz yüzünü...
Sıyrır kemiğinden, emer gibi iliğinden
Bir okşama sunar nurdan
Ruh damıtır sonsuzdan ve sonsuza katar
Sırnaşır, sızar yaşama kökü...

Toprağın altına sığmaz ki ölüm,
Vururuz alnından!
Sözleri katar katar,
Gözleri açık, algısı derin
Her serzenişi aşk ile atar,
Kalemimizin...

Mayıs.2007, Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

Ay Suyu Ve Dut

AY SUYU VE DUT

Sordum:

Kara dönerken kordan,
Sevda zamanı;
Geçip giden kaç bahar?
Kaçınıcı göçte kuşlar?
Taşı kaç eskitir rüzgâr
Tirmalar kulağı?
Kaç çekilişi topraktan canın
Ve yaprak dökümü?
Kaçınıcı yürüyüşü suyun yere?
Kaç tomurcuk cümbüşü?

Alından al, morundan mor kuşanan
Gün yüzümün sevda rengi eş değil
Çağlayan sesiyle gönül diline
Lâl dilim

“Ufuk aynı mı?” diye sorma artık
Çok geç!
Kan oturan göz eskiden
Dökerken yaş
Ne korkusu vardı
Tutulan ayın
Ne kükreyen telaş
Zamanın ağır gidişine

Güvenilir olsan
İnandırsan direncine
Yılana, yalana dik kalacağının!
Aşk uğruna savaşçı olsan, kılıç kalkan
Tuzağa aldanmadan
Ardına bakmadan,
Duymadan sesini
Yol kesen çığırkanların!
Kuru gürültüye pabuç bırakmadan
“İlle de sevdan” diyecek olsaydın...

Öznur KARAYUMAK

Öznur Karayumak

Belki Bir Gün Gelirim

Buruk hikayeler duyduğum
Uzak ufuktan
Hiç çevirmeden gözlerimi
Kızıl beyaz hilalin ve yıldızın gölgesinde
Koynuna bıraktığım Anadolu'nun
Emin ellerine emanet ettiklerim
Dudakları kupkuru
Suya aç
Elleri boş
Gözlerde pür telaş
Bakarken
Gökyüzünde karşılarım bakışlarını

Onlar bilmez
Duyarım çığlıkları
Bir el uzansa
Bir dil söylese adımları
Duymaz sınırlar
Duyarım

Sitemkâr değilim
Korkmayın
Sevginiz ısıtır ruh yüreğimi
Ve tutarım uzanan her eli

Özlem dolu sesiniz çınlatırken gök kubbeyi
Sevecen damlalar süzülür gözlerinizi okşayan tinimden
Bilin ki özlediğiniz kadar çok özledim Milletimi
Sevdiğinizden anlayın sizi ne kadar sevdiğimi
Bıraktım mı sandınız?
Derin uykulara dalıp boşladım mı?
İnanmayın sakın
Ne zaman ihtiyaç duysanız bilin ki oradayım
Bir parçam, her birinizin ruhuna dokunmakta
Ve özleminiz arttıkça
Sadece olmanızı beklediğim kendiniz olun
İşte asıl o zaman
Belki bir gün gelirim
Ol deyince olduranın sonsuzdur kudreti

Siz yeterki
Sevin Vatanınızı
Bayrağınızı
Devletinizi
Birbirinizi ve yeryüzündeki tüm Milleti
Sıklaştırdıkça safları
Hiçbir yel ve yaban el giremez
Ne aranıza, ne yurdunuza

Sık sık hatırlayın sözlerimi
Kim ki aksini söylerse inanmayın
Hiç şüphesiz emin olun ki

"Türkiye Cumhuriyeti sonsuza dek var olacaktır."
Ve "Türk çalışkandır, zekidir!"
Ne zaman çaresiz hissetseniz hatırlayın:
"Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur"

Bakmayın atana tutana
Korkutmaya çalışana
Size sizi unutturmak için kırk takla atana
Ve aranızdaki satılmışlara

Dönüp bakın zamana
Bunlar hep vardılar
Durdurabildiler mi akacak kendi kanlarını?
Önleyebildiler mi yoktan var olmasını
Ve aslını bulmasını Türk'ün?
Nihayetinde, insanlık aleminde söz sahibi olarak
Haklı yerini almasını?

Şimdi size düşen
Gene yeniden
Türk olmak
Tek yapmanız gereken öze dönmek
Korkmayın!
Ruhunuzun ışığı yolu bulduracaktır
Ve tüm Dünyayı aydınlatarak
İnsanlığı bir kez daha
Belki de bu sefer son kez ama
Mutlaka
Kurtaracaktır...

Öznur Karayumak

Ben Belki Giderim

BEN BELKİ GİDERİM

Ben belki
Eskiciye satıp umuda dair her şeyi
Bir daha ardıma dönmeksizin
Bırakıp emanetin yüreği
Çeker giderim

Yüreğim ki
Sere serpe elinde
Sensiz güne sitemkâr
Yüreğim ki başkaldırmış aklıma
Ben bildiğim ne varsa, bana!
Tek sana inanlı
Tek sana teslim
Öylesi isyankâr
Öylesi senin

Ben belki
Kendim kurup darağacı
Bir tekmede savurup sehparamı
Ben diye bir şey kalmazcasına
Bir sönmüş volkan gibi
Yiter giderim

Sen yoksan eğer
Gözün, elin, sözün yoksa
Ve ışığı umudun...
Ha yoluma pusu kurmuş
Yaban kurdu
Ha kopmuş fırtına
Kopmuş kıyamet!
Kim kime yol vurucu
Kim kime hasret?

Varıp üstüne
Geri dönülmez ufkun
Aklımı, kimliğimi
Siler giderim!

Öznur KARAYUMAK

Öznur Karayumak

Bezîrgânbaşı

BEZİRGÂNBAŞI

Kan bürümüş gözler
Karga tulumba hayat sürer
Kul olunan kapıda ağır aksak gıcirtı
Yüzyıllık uykudan uyanır gibi sesi...
Ser hoş!

Oysa bir adım, yeşilbaşı sunanın diyarı...
Tek hamlen sihir!
Kuşbakışı iner gelir dünya nimeti
Güneş, alaca kumru gibi serilir
Dar açılı gözden geçer
Göz sularımdan geçer

Sen... Şimdi. Uzat elini
Ki aya kavuşsun gün
Kaderin kör bakışı silinsin
Toprağa yürüsün su
Sel bürüsün kıracı
Doysun, aç kurtlar
Ana sütüne doyar gibi ömür
Sen gönül denizimde eriyen kıyı!

Ey! Göz nurum
Aç kapıyı...

Öznur KARAYUMAK
"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

Bir Sızı Gibi Akar Gülüş...

BİR SIZI GİBİ AKAR GÜLÜŞ

/ -Sakın susama- diye
Üzerine örterim denizi,
Sokak susar ve
Uzanır kapıma gelişin... /

.....

Hasret üzerimize,
Ölü toprağı kokusu
Daha kaç mevsim sürer?
Sağalır mı tutkusu
El çeker mi boğazdan,
Etimizden dişi?

İklimsiz çiçeklerin sıradağı
Deli rüzgârla alabora,
Kan revan can!
Kül duman savurup süpürür mü tortuyu
Sesinin buğusu?

An, anıyı çoğaltır
Yaşlanır umut
Bir sızı gibi akar gülüş,
Parmak arası

Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

Bire Yedi

BİRE YEDİ

Daha sökmeden alfabeyi
Vatan, bayrak yoluna baş koyar Türk
Gönlü yüce, vicdanı hür,
Gözü kara, kini beter

Gül kokan toprağına canından can düşerse
Mislince ödetir
Bir dökülür kanı, yedisi doğar
Ve boğar bağrındaki haini

Dalından kırılan emek...
Ayağı topal, kolu kesik evlatlar
Dağ gibi, gencecik...
Gücü kendine münhasır
Dağlarımdan kopan dik bakışlı kartallar!

Dişlenen, kemirilen, kanayan yüreklerle
Geride kalan sabahı ah dilli, bağı yanık analar
Ateş düşen ocaklar feryat figan

Kör bakan sakanın taşırdığı sabır
Baş koyduğum yollar...
Kabına sığmaz dik baş,
Al bakışlı deli ruh köpürür
Yeter ya/Hu!
Kınından çıkar kılıç...

Ahdım var!
Sinecek hainliği yedi düvelin!
Kim vurduya gitmeyecek kınalı koçlar!
Sağrısında yangısı, ağıt dizen türküsü
Susacak feryat, susacak isyan...
Gül yerine mayın süslü tarlada
Pusuya tükürecek Türk kanı
Bire yedi doğarak

23.Nisan.2008, Öznur KARAYUMAK
"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

Birlikte...

BİRLİKTE

Saat, vuslat sorgusunda
Zaman hıncahınç
Siyahıtan beyaza
Beyazdan siyaha...

Özlem,
Durdurak bilmeyen
Deli tay
Gözde yaş, özde yar

-Baksam, hep burada ya da ben orada-
Hiç gitmemiş gibi
Hiç yok sanki ayrılık arada
Özlem varsayım ve hatta
Hiç yoktan mazoşist yaklaşım

Hayret ki ne hayret!
Eni sonu biz, devasa dünya...
Boyutlar arası bedenlerimiz orada, burada
Ruh bir, yürek bir

Bundandır meydan okumam
Zulmün alayına!
Her 'Dur'a, her zora
Dayanıyorsam,
Bundandır

28.4.2009, Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

Dua

DUA

Vuslat, kör şafak tuzağında,
Sevda gömüsü canım...
Oysa kol uzanımı kadar yakın
Nefes kadar anken
Bir olmak,
Neyi özler
Aşk sarhoşu başım?

Gel desem,
Su durusu akışla
Kurulan her kapandan
Kopsan gelsen
Tutsan en sağlam yerinden
Sözün, özün, birliğin

Göğе sersen
İbreti alem için!
Çalاکalem saçılan yaftaya inat
Kem bakışa, uzak yollara inat!
Gel desem,
Yürüsek gitsek
Ak sabahlara

Ne eksik ne fazla
Mührünü vursan
Gayb lisanının
Dileğın, bağın, vefanın, duanın...
El mi yaman, bey mi? Göstersen!
Bukağısını çözsен vuslatın
Çan sağsa can yeniden
Öz özden...

25.2.2008, Öznur KARAYUMAK

Öznur Karayumak

Gece Sesi

GECE SESİ...

Gece ki
Uzak anlar kuytusundan
Doğurgan düş anası...

Neresinden tutsam anın
Nefesin tutar kıyı bucak nefesi
Ten, tin döngüsü,
Ser hoş...
Ufka baksam, bir çift üzüm buğusu mühür
Vaha şerbeti sanki

Giden ardı mahzun göz
Kâbustan uyanışa vesile ister
An olur boğum boğum soluk,
İsyân hıncahınç
An olur sessiz serzeniş
Kimi usul sesli harf, dizi dizi söz...

Çıkamaz hesap içi
Ses ses gelir kalabalık:
- Senden midir, benden midir?

- Üç bahar,
Gözde titreyiş, özde hüzün...
Hasret müebbet

- Üste üstlük, yılda bir sürgün...
Elbet del eyler kavruk yüreği
Susan göz, biten söz, zulüm...

İnanç seslenir:
- El koyar Rab,
Kutsadığı sevdayı yem etmez kurda kuşa

Nefesine kurulur nefes
Ve ceme durur can...

Aşkî seslemeyen söz gına...
Dile gelir kalp
Her tik tak adın
Her nefes iç çekiş

Sesler... Gene kalabalık... Üste üste...
Çile endazesî dayanılası değil
Ya del akıl ya teslim düşe...

Ve perde! İşte!
Nefes çift, el bir, gözler kilitli...
Tana dek sürer tango, seyredilir...

Ve seslenir
Var olduğun ana damga ezgiler...
Unuttun musluđu
Damla damla biriktiler
Sen ve ben, canhıraş biz...
Bir çılgın deniz
Aydın gök ve yer
Teslim,
Canı gönülden...

22.10.2009, Öznur KARAYUMAK

Öznur Karayumak

Gözlerimin Renkleri...

GÖZLERİMİN RENKLERİ...

İki uçurtma ucunda
Salınmakta gözlerim
Bir ucu elinde,
Farkında olmasan da...

Biri sevdam;
Sarılı, allı,
Mor, turuncu, mavi
Yeşil, lacivert kuşanmış...
Diğeri ise
Solgun teni, özlemin karasında,
Aysız bir gecenin kopkoyu siyahı...

Senden ufuklarca ötede olsam da
Bil ki; yüzün, ellerin, gözlerin
Sevi dolu gülüşün aklımda...

Uzağında,
O hiç uyanamadığım düşlere dalgın
Hiç geri gelemediğim diyarında...
Hep 'Neredesin, nasılsın'a merakım.
Elimi tuttuğun, gözlerinde yittiğim,
Bizden gayri her benin bittiği
O sihirli anlarda takılı kalmış
Düşteyim yirmi dört saat

Omuzlarımda, dünya yükü özlemin...
Bir gün, sesine ses vermez, gelemesem
Tut ki uyanamamışım
Dayanamamış,
Dirimden vazgeçmişim...

Sandık sandık
Naftalin korungasında
Lâl dilinle yılların hükmüne mâhkum vuslat
Kırk kilit altı vurulmuşsa
Ellerimin suçu yok!
Bıraksalar
Boy verecek kök kök, salkım saçak
Aşacak pervazları

İki uçurtma ucunda salınmakta gözlerim
Bir gün ikisinden birinin ip yumağı
Özgürce fırlatılacak bilirim,
Heves bilip dağların zirvesini

Bir yanı gerçek
Düş bir yanı
Yanı umut için,
Düş ile gerçek arası o çizgi

Gökkuşağı!

Takılmadan dallarına ağaçların,
Belki kirpiğinden bırakarak bir kaç tel
Bir melek gibi göğe yükselirken
Bulutların üzerinde salınacak kurum kurum
Altından geçebilecek miyiz
Geçmeden dileğimizden?

Ya da gece siyahı olanınki
Göğün derin maviliğinde yitip giderken,
Kâbuslar silinecek düşlerimizden

Uçan hangisiyse
Gökte yer açmak için
Kadehine incek dizi dizi bulutlar;
Hüzün rengi ise sevincinden,
Alaım-i sema ise kederinden
Dökülecek göz yağmurun

İki uçurtma ucunda salınmakta gözlerim
Bil ki onlar artık alabildiğince yüksek,
Bense, olabildiğince cesurum

Öznur KARAYUMAK, 9.1.2007

Öznur Karayumak

Göztaşı

GÖZTAŞI

Gök kubbede
Taht kurmuş ölümün yüzü
Cenneti öykünür başı sonu
Seyre durur içimin gizi,
Şiddetine vurgun
Dehşetinde yitik...

Her yan pusu!
Kol gezmekte, meydanı bol sinsilik
Kurt kapını köke kurulmuş...
Yetiş ya hay/di!
Yoksa yaprağı sarı baharın
Dağ budak kesik
Yağmur öncesi...

Uzanınca gölgenin gücü
İmdada koşunca bakır sülfürü
Avucundan sağılınca göztaşı
Kök boğazdan, taça yürür can suyu
Dar yarı aşar yıldı atlar
Dizilir kaygan yıldızlar
Uçuruma sürülür hüznün sesi

Yılgısı erir ısırgan karanın
Şilüeti silinir yaşın
İçim sıra kardiğin
Yanık su yankısı, inletir arşı
Açılır mavim
Ve yeniden yazılır tarih!
Sevincin kabı taşar,
Sokağın sokağıma kavuşur
Canhıraş kulaçlar
Bildik denizi...

29.9.2007, Öznur KARAYUMAK

Öznur Karayumak

Gülsün

GÜLSÜN

Elveda hüznün geçmiş yarası
Sabahın karası
Derdin yarısı
Tasa, keder, yas
Elveda

Merhaba de gözüm
Açıl apaydın yarına
Sevince bula sevdayı
Derle neşeyi
İç zemzem diye zevki sefayı
Kara bahtın, kem talihin sonudur...

Eskidendi her keder
Solgun beniz ile bükülen boyun
El uzatmak, adım atmak korkusu
Kürünmeyen kapı önü...

Şimdi, bahar bahara benziyor
Akşam gene akşam
Ama
Yıldız serili gök
Ay gülümsüyor

Solu gülün rengini artık
Koluna gir ilkyazın
Can yürüsün toprağa
Sır bürünsün doğa
Gülsün yüz...

21.3.2008, Öznur KARAYUMAK

Öznur Karayumak

Güneşle Güneş Oldum Tatmak İçin Yedi Rengi Gözlerinden

GÜNEŞLE GÜNEŞ OLDUM TATMAK İÇİN YEDİ RENGİ GÖZLERİNDEN

Varsın, yazmasın tarih
Adımız geçmesin aşıklar kitabında
Nöbeti devrederken gece sabaha
Türkümüz söylenmesin
Ne çıkar?

Gözlerin, uzağı yakın kılar
Olmazları var, kışları bahar
Mevsim, umurumda değil
Gülüşün, selamıdır denizin
Hani, içinde martılar...

27.Ocak.2005, Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

Humay

HUMAY (Arın'ıma...Kasım-2006)

Yılın bittiği yerde, aralık murat kapısı
Kayıp gelir yıldız yükünde
Tespîh tanesince dilek...
Sevgi gücüyle kendinden geçip
Can vuslatında can verir güneş

Gün akşam olunca,
Ovayı tutar çobanaltan hırıltısı
Kucakta akıka, alında kan, kapıda kurban
Şahikada yanar ateş şavkı
Gölgesi düşer suya, iner yamaca ay

Bu yüksekler türküsü
Ne sığircık, ne kırrık seçemez yolunu,
Oniki telli, kral, gök bayraklı geçer başım üzerinden
Talih döner, sarar mu, yol cennete uzanır
Su salar yüze sihir, yüzden aşırı,
Aşk gemi kuşanır burak
Tevhit örsüyle ruh arınır ve gök aşılır yedi kat
Hu'dan gelip, Hay ülküsü
Külünden uyanır pirüpak kalp

Marina Despina bir fatih anası
Su perisi renk bürünür, göğe süzülür Samraun kızı
İkiden bire, ölümüne sevdalı, tutkuyla bekler Ural Batır
Kafdağı'na kurulur zümrüt bir şölen
Bu şeb-i arus, bu cennete varıştır
İdrak edip doyulmayan hazları
Dayanır mı özleme iki canda bir olan?
Öz birliği, vuslat tadı
Bilmenin ağırlığı kırk satır

17.Kasım.2006, Öznur KARAYUMAK

Öznur Karayumak

Hüzün...

HÜZÜN...

Ey şehir! Medet umma bu gece benden
Bırak, hüzün benim hakkım!
Başkasını söyle sen
O benim şarkım!
Köşe bucak, dal saçak
Dolu dolu yarınlara sığacak...

Ömür ipi çırpıya bulanır da çalıyı dolanamaz,
Asılır şer,
Kökünden...

Ölüm, kolaya kaçmak
Marifet, sürdürülebilmek yaşamı
Yarsız, arkasız, dilsiz, dirimsiz

26.7.2008, Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

İzmir, Eski İzmir Değil

İzmir, Eski İzmir Değil
Babam'a

Yine imbat esmekte başımda bu akşam!
Bu gönül zindanı boğar gizliden gizli
Bir gözümde sıla, bir gözümde sevdam
Öyle doğmalı güneş ki bir tacı ebedi gibi
Şimdi tam vakti!

Ve bir sırrı mukaddes misali bezenmiş gökler
Tahtına kurulmuş gülümserken ay
Gecelerin prensi
Yiter dünyanın azameti
Kayan yıldızlara benzer
Rüzgar getirir İzmir'in kokusunu
Çınlar dalgalarının sesi

Sen ki, kendi ellerinle bıraktın orda beni
Mavi-yeşil sihrende kaybolup yitti gönül
Sen ki, yine orada terk edip gittin bizi
Ne şimdi gözümde eski İzmir
Ne güneşi, aynı değil

Seni nerde arasam, neyle avunsam?
Yakıp gittiğin ateşle geçecek ömrüm
Hasretle rüyalarda bir an sana kavuşsam
Nice mihraplar yıktın içimde ah
Nerde eski gülüşüm?

1992, Öznur KARAYUMAK
"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

Kanarım...

KANARIM

Yalnızlık kalabalık!
Ne yana dönsem ben...
Hasret kör bıçak!
Bilendikçe bilenir
Yara üstü yara iç...

Sesin keskin olsa ne çıkar?
Sözün açamadığı, ulaşamadığı kadar derin yaram

İnanışımın ardından
Bugüne kadar
Yüz maskeli yüzün
Kaç kahkaha atar?

Şike yok aşkta!
Ne arena, ne ring
Ne üst alt telaşı
Ne puan...

Ne kadar şeffafsa insan
Ne denli samimi,
El temiz, dil temiz, niyet iyi,
Zaferin hası, aşka sahip çıkmak ve daim kılmaktır!

Sahte bilmez huyum
İçim sıra yorgun acı,
Oyun üstü oyun!
Kanarım...
Teslim edilmez hakkım
Kanarım kandiğim kadar

Ölmeyi özlemek şimdi...
Yârin avuçtan sunduğu
Kana kana içilen ölümü değil
Ruh çekip giderken susan bedeni...

Çünkü ben, yaz ormanı ortasında dondum
Ârdarda sarsıntı, öncü, artçı
Kanı çekik cesede döndüm

Yaşamak,
Bunca kanarken
Ne mümkün?
Ne mümkün

16.Temmuz.2009, Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

Kızıl Sarı

KIZIL SARI

Gün ortasında
Cenge durur
Kara bir sal
Çehresi kızıl sarı

Kim tutar
Şimşek bakışını
Ki ne diri tay!
Ne yana dönsem
Ufku deler...
Öz içe öz...

Bildik artık
Senden beni, benden seni...
Nereye dek
Vuslata sürek avı?
Alna yazan da bir yazılan da...
Başa taç, boyna ziynet
El mahkûm ki ah ne memnuniyet!..

İkra diyen nefis kendinden emin
Her adım yâre
Her nefes O'nunla bir...
Hakikat içinde hakiki yaşam
Şükre duran ömür...

Öznur KARAYUMAK

Öznur Karayumak

Kimin Kitabında Yazmaz Aşk?

KİMİN KİTABINDA YAZMAZ AŞK?

Vakit, aşka siper almakla
Ateş açmak arası çıkmaz...
Can acıtan bu hesap anı
Kimden ötürü?

Kaç baldırı çıplak
Pabucu yarım aldın araya?
Kimler güldü bıyık altı
Ve kimler, kaç sefer
Kiralayarak seni
Tetik çektirdi?

Karışmış at izi, kurt izi...
Kimin ardı güvenli?
Kim namert ve hançeri sırtta?
Hakikatli yaren hani?

Aşka siper almakla ateş arası
Hesap anı
Kimden ötürü?
Kim düşmanı?
Kimin dininde yok ve kitabında?

Elde Hak kılıcı,
Ters giydirmek külahı
Var, var da...
Ne meşrep uyar, ne ayar aynı
Ne din ve ne de kültürü...

22.09.2009, Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

Kör Cesareti

KÖR CESARETİ

Bilmem ki ve hep olduğu gibi
Kıyamam sana,
Demeye dilim varmıyor ama
(Ne yazık ki tıpkı ben gibi)
O güzel aklın deli mi?
Sen değil miydin 'Git!' diyen?

Mecnundun, daha Mecnun olmuşsun
Ki kıyamam... Yapma ne olursun...
Ben ki ne olursa olsun
Seni iyi bilirim, mutluyum...
Ey yiğit yarım! Gözünü sevdiğim!
Neden şimdi "Gel" demeye yetmez dilin?
Nedendir bu eziyet ikimize de?
Sen ki bana, git diyebildin
Belki ben mecbur ettim
Ama ben, o gün bugün,
Kendi hayatımdan, yittim...
Nerdeyim, kimim bilmeden
Kimsiz, kimsesizim

Zaten öncesinden,
Benden aldığın beni
Kendine hapsedtiğinden
Kayıp benlikle gezdim...
Leylaydım Mecnuna,
Şimdi daha da Leyla...

Biliyor musun?
Asıl beceremediğimiz
Birbirimizden gitmektir
Bizimkisi kör cesareti...
Meydanı terk etmeyi
Meziyet sandık ama
Ne ben, sendeki beni götürebildim
Ne sen, bendeki seni...

Sen benden gitmedin
Ben senden gitmedim
Öyleyse biz kimden gittik?
Yoksa yalnızca
Kendimizden mi yittik?

Yürekle dalıp, aşkın er meydanına
Yüreği orada,
Birbirimizi yarım, adeta sakat bırakıp,
Ancak ve ancak cismen gidebildik,
Bilemedik...

Bir hayali dünya ve dedim ya işte

Bildiđin kör cesareti...
Bildiđin...
Kör cesareti...

7.11.2009, Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Őir kitabından

Öznur Karayumak

Kör Dövüşü

KÖR DÖVÜŞÜ

Zihnimin arka sokağı
Çıkmaza kapalı...
Beni seninle bırak
Çıksın o yabancı sen aradan,
Değer bilmediğimiz an
Aşkın sonbaharı
Ne yazık...

Dağ orman serenat
Salkım saçak yalnızlık
Diz vurmuşum bir köşede toprağa
Bir ağı ki yalım!

Dağa da vursam kendimi,
Her yerdesin
Aynada yüz, yüzde gülüş
Dilde söz, özde köz
Gözde yaş, ömürde telaş
Şiir dizesi, kalem izi...

Rüzgâr ılık ılık
Süzülür sesin
Hayalini taşır ışık huzmesi
Nefeste nefes, elde el
Arındırır yaradan,
Merhem olur gelincik

Çöl alazından, ayazına terk etme aşkı
Bilsen kaç kez çağırırım ölüm meleğini
Gelmez ki...
Senden, rüşvet almış diyorlar,
Belki rivayet ama
Benden de senin için almıştı...

10.1.2008, Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

Körkütük Aşk

KÖRKÜTÜK AŞK

Ufka dek
Yer gök mavi
Meltem canhıraş,
Tropikal kokular
Körfezde, kıyasıya...

Göğe isyankâr
Tarlalarca gelincik
Buhurlar devinir dalga dalga
Bulutlar
Sarhoş
Başım gibi
Sana coşar
Zaman susar
İzan koşar,
Mizan pusar

Yer kırmızı
Gök kızıl
Deniz,
Kaba sığmaz
Taşar

Kaç kızıl dövüşe mahkûmken,
Mahrum gecenin
Biri daha
Göz süze süze kaçar da
Söyle yar
Bizden başka kim umursar?

Al yangın üstü
Kaç hayali itfaiye
Gelse de
Eli boş seferinden...

Kimse bilmez
Kimse görmez
Kor alev sarmışken
Hazza varmadan,
Öze karışmadan
Küle dönmez bir anda
Ne tavan, ne taban
Ne baca, ne çerçeve, cam
Ne de kırılır kaşık,
Döner pilavdan

8.5.2009, Öznur KARAYUMAK

Öznur Karayumak

Mahpus Günler

MAHPUS GÜNLER

Bu gece kan oturdu yüreğe
Ser hoş, göz yaş

Tam da zamanı oysa
El uzatsam, ses verse yr...
Ben burada fırtına, boran
Sen uyu, rahat rahat, kıyamam...

Yol diken! Can vurur zlem
Kartalım duman altı
Ne gelir elden?
Yürek pare...

Üstümde olsa da kanadı,
Düşe kalka gider ayak yaşam telaşına.
Gölgesinde can ağısının
Yemek içmek şart mı? şart mı uyumak?

lmekse lmek!
Daha zor uzak olmak elinden, gözünden
Mahpustan farksız duvarlar kara, gelir üste
Gözler yabancı, sözler boş

Kul peşin sıra, vuslata vurgun
Deli deli söyler dil
Vurur hasret ve umarsız hınç

Kana yüreğim! de bedelini aşkın
Aęla gözlerim
Bir ift siyah inci sırrını ek ekebildięin kadar
Avun, yun, yıkan
Yarına uyan, istemesen de
Nene gerekse kara güneşi
Mahpus günlerin...

17.6.2008, znur KARAYUMAK
"GÜNLERDEN VUSLAT" şiir kitabından

Öznur Karayumak

Mucize

MUCİZE

Gecenin ıslak sesi penceremde çınlar
Tüneğinde efsunkâr bahar
Gel derim, yeter imdada, örter çatıyı

Kırılmış şafağın sabrı, gün doğuma kararlı
Söz yanar, tutuşur cümleler, yağar baştan aşağı...
Uykuda evler ve ben, mutun zirvesinde
Sesin perde perde iner, can kulak yürek...

Neler gördüm ömürce... Dalı eğik söğütler, dik kavak gölgeleri...
Yüzlerce tuzak sapak, kâr etmedi! Bildim ki, yolum sendin...
Kimi korktum kurt kapanından sahi,
Kimi kafa tuttum boranına kaderin!
Rüzgâra karşı dimdiktim lakin, kanadım tekti...

Ey benim gök kartalım! Ne var, ne yok zoru dünyanın,
Gücün yeter bildim... Bildim ve geldim...

Işık oyunu kurar, iki cam arası yağmur damlası
Çiçek tarhı ellerin!
Zemheriyi yaza çevirir çöl yanığı tenin ve ölümü dirime!
Ruh nefesinle erir, birleşir...
Ah o gözlerin! Güneşin ta kendisi...
Lisan yetmez ve dil lâl, ötesine, berisine

Sesin bana aşk merhemi, haine tokat
Gölgenin cüssesi korur bizi
Kül yutmaz bakışın, bilmezler!
Nihayet kim, kaçtı kaçtı, bizi, yok sayma gafili
Laf anlamaz, art niyetlinin...

Huzur, rahat ancak kanadın altı...
Ey canım sevdiğim, ömrün mucizesi!
Şükürde dil, duada el... İyi ki geldin!
Çivi çiviye söker ya hani,
Zifiri yendi
Mührü gözlerinin...

16.5.2008, Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

Ölüm...

ÖLÜM

Gözün,
Yüz kalibrelik silahtan sıkılan kurşun,
Gömülür göze

Birleince özde
Bilsen kaç müebbet gönüllüsü
Özün söz hapsi

Şimdi sağından, solundan dökülen umut kırıntısı
Kırk yama bohçası
Kapı dibinde, sandık sandık hüznün,
Ne kapıyı geçesi var gönlün
Ne tasası tutar günün

Ölümün sesi şen şakrak!
Yolun sonrası çigan bir adres
Tarifi: Ölümü geç, mezara var,
İster koşar adım, ister rahvan,
Merdiveni çık
Tepe ucundan geriye bakma sakın ki
Ey gözüm! Yârda kalmayasın...

Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

Sesin de Gidiyor Ardından...

SESİN DE GİDİYOR ARDINDAN

Gelişine mi sevdalanmıştım?
Gitmeye durmuş hüzün renginde...
İnancı katıp yüreğe, buhurdan tütüşüne mi
Gül kokan mum alevinde, ay yüzünün titreyişine

Ne kadar Cuma varsa takıp peşine
Ne sevdiğim tonu varsa bu kadar olur!
Bürünüp gökkuşağı rengine
Aşk dedik, inanç dedik, vardık birliğe

Artık, gidecekmiş gibi gelme!
Sanki görmeyecekmişim gibi güneşi
Güller kokmayacak, çocuklar doğmayacak
Yüzü gülmeyecekmiş gibi anaların

Artık, gidecekmiş gibi gelme ne olur!
Sen gidince sesin de gider ardından
Gökkuşağını, dinlediğim masal sanırım
Zaman karışır, mekân varsayım
Sen burada, şimdide yaşar sanırsın beni
Bende isyan ateşi buram buram...

Kapı tokat gibi kapanır
Huzur peşin sıra sızışır
Işığı sönük kalbin ve gülüşler, donuk buz tadı
Hayal gerçeğe karışır
Gerçek, gecenin sızılı sesi

Sabahı sabah etmek denir ya hani
Günsüz günün, alacasız rengini
Soluk can kıvamında taşıyamaz yüreğim
Karışır adresi, doğmaya yatmış tomurcukların...

Gitme desem, diyemem, karışıp ellerine
Kal burada, topla gel sana dair nen varsa
Bir can olup sonsuza kadar ta..
Ardından, kırık cam tadında ağlar gözlerim...

2.9.2005, Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

Sözün Müjdesi

SÖZÜN MÜJDESİ

Duaya kalkmış ellere benzer
Sur altında kalmış ak direkler!
Dirilir ve uzanır, al gün altı ter ter...

Koşumsuz at direnişi,
Kulakta sis ve kurgulu yaşama isyan...
Ten vurgusu, yazık ki kuş göçü zaman...
Göge uzanan düş de avutmaz!
Toprak alevi kara isi boğar ve sızım sızım can

Sağ tutansa, su kadar inanılan söz!
Buluta açık el ve olgun başağın gün sevdası,
Açmaya duran tomurcuğun gayreti,
Geri dönüşsüz yol ve kanat kanat öz

Ne getirirse getirsin yalıçapkını, umurumda değil!
Hiç değil, zeytin ağacına tünleyen karabatak!
Baharın can kokulu çağrısı uzak,
Dilek ağacına bağlı yemeni soluk
Ve duyulmaz beklenen şarkı...

Sığındığım 'göze kum kaçtı' numaram tutmaz
Sensiz, her gün bir gün daha ölürken gönülsüz
Son arzusunda idam mahkûmunun
Ya da boğulmakta olan kuş çırpınışı yanıtsız...

Bir nefeslik an kadar ihtiyaç,
Elinin sıcağı, gözünün gün alazı!
Koca bir sen kadar gölgesi ağır
Sana uzanış canhıraş!

Sessiz bekleyişin bahar taşıyan iziyle avunuş...
Sandıklar dizerek kapı ardına
Türkünle uyanış ve uyuyuş biteviye
Sabahın düşüne
Sen diye...

15.9.2007, Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

Su Kül Yutmaz...

SU KÜL YUTMAZ...

Can bildiğim!
Ben seninle
Bir vaktin kor telaşına aktım
Yediveren ruhu ile dirime kalktım

O vakit ki
Seslendikçe sol yandan
Tan alazı -sana, bana-
Yasin saldım peşin sıra
Nur suresi okudum -senin için-
Tanrıya emanetim!

Kılıf diktim düstursuz dalgaya
-Maşuku kayırdı yürek her daim-
Yalan sokmadım avludan,
Dolan, kapı dışarı

Sen ki
Bakışı fecrim
Benliğin felcine sebep
Çekimi gözlerinin
İkiden bire dönmenin kutlu mutusu
Can pervane, ruh teslim

Kollarım solmadan düşer
Tutasın diye elimi
Var isen, güvenli ve nasiplisi gölgenin
Huzur, kanadın altı

Kimim, neyim, nereden geldim: Kimin umuru?
Ne dilesen, dile dökmeden bilir yürek

Hesaptan münezzehe
Ummaktan ziyade,
Sözüne inanlı...
Hazzı yeter birliğin
Ezelden, ebede...

15.9.2008, Öznur KARAYUMAK

Öznur Karayumak

Uyan

UYAN

Öksüzüm sustuğun her an
Aşkın çılgılığı sinmez, dinmez gam
Gözüne mîl çeksen, sıksan boğazı
Kessen dili, şah damarı
Haykırır anbean!
Gözde isyan, yürekte kan
Sustuğun her an...

Daha üç beş gün önce
Sevda dökerken dil
Şimdi hasret dizmek niye?
Niye yas türküsü dökelim?
Kaça kaç eni boyu
Sonu bellisiz bedelin?

Oysa bu aşk sevgili
Yere göğe sığmaz
Bilmez misin?
Kaynağı irem...

Kaç mayın siner yola
Kaç dua iner dilden?
Bilmem hangi hain tetik çeker,
Hangi kör kuyuda sabra varır?
Dilin lâl, gözün kör, kulağın sağır

Yakarımı serzeniş,
Eli can, canı el san
Biri sel aşk, diğeri kan güder oysa
Ayrımsama
Sar sar bitmez sarpa
Çek çek gitmez gam

Bekle, düşeceğim, elinden, dilinden
Dipsiz yangınına çölün
Ara da bul beni, ara da bul
Kim Hak, kim serap
Kim Lilith, kim Leyla
Bil
Sevgili...

Öznur KARAYUMAK

Öznur Karayumak

Vardı ya...

VARDI YA

Akşamlarla vurulurdu gönle
Zulmetin, kara dişli kıskaçların deli damgası
Güneş toplayıp eteklerini
Salıvermişken dünyanın ipini karanlıklara,
Duvarlarda kanayan çilenin gölgeleri
Ve dilsiz tavanlar şahidimdir
İnleyen namelerle yakılan ağıtlara

Ne hazanlar biteceğe benzer, sonbaharlarda
Ne tükenen umutlarla biçare yıllar
Sayısını şaşıttığım gecelerin nazlı sabahlarına
Elim elinde, başım omzunda uyanmak vardı ya...

Vardı ya
Sebebini bilmediğim sevinç tohumları ekmek toprağa
Umudu katık etmek bir lokma ekmeğe
Ve ölüp ölüp dirilmek
Girdabında yittiğim gözlerinde...
Bir kez daha, binlerce defa ve sonsuza dek...

Öznur KARAYUMAK

Öznur Karayumak

Yansı...

YANSI

İki şiir arası sus payı ölüm...

Titrek yıldız misali körfezin suyu
Yüzüm, ufkunda gölge oyunu
Ser verir de sır vermez
Dişler siyahı

Gök hanidir baş tacı
Boyun ziyneti, alın yazgısı
Nabızı, şah damarda tam...

Hasret sıkınca boğazı
Hüznün lâl taşı
Perde perde iner aydan
Med cezir misali
Deniz ile çoğaltır kendini
Kepengi vurulur sensizliğin
Aynasız kalır sürgün göz

Ağtılar kesik kesik, ölgün ırmaklar gibi
Boğar acı sular
Ve şehrin göğü kanla ağarır
Sokağında, kan bedelim şarkılar
Can kemirgeni

İşte o an, türkü türkü dizilir gün gözün...
Pes etmez hiç aşk inancı
Kör kuyundan seni alır ve der ki
"Haykır! Yiğitçe haykır!
Sür atını eksik yıllar üstüne,
Dağıt kader yaşını,
Kapat keder çağını"

Ve yaşamak!
Dingin deniz kuytusunu, kanadın altı...
O vakit ki karası sinik aşkın!
Kıyın sıra ak gemisi akın akın
Yas diner ve siner göz buğusu

Varsın kurt sevsin dumanlı havayı...
Derdin dermanı gelişin ancak!
Ve eninde sonunda süresi dolan vuslat
Göğü karartarak
Çekilir şavkın
Gittiğin her şehir sancım...
Silinir çehrem denizinden
Ten dilim dilim
Can bileğli...

Hiç durmaksızın

Döverek yamacını
Gürzü dalgamın
Ufkunda doğar şafak!
Ki kızıl bir çemberdir...
Geç içinden,
Çevir aynanı yüzüme, yüzünden...

Öznur KARAYUMAK

Öznur Karayumak

Yol Nereye?

YOL NEREYE?

Sen yokken, maviyi akıtır gözyaşım, gece terine
Kalbe indirmişken dili
Şiir açmak ister de susar lisanı kalemin

Bu yası aşkın, sürgünü nereye kadar?
Yol nereye çıkar, gitmek caddesine mi?
Niye kayıp adresi sevda türkülerinin?

Ne yargısız infazda, ne sorgusuz yaşta yürek
Ne yitene hesap sorar, ne bitene ağlar
Gitmeye durmuş kör bakıştan,
Uyandıramadığım gözün karasına, kanar gün be gün

Ölüm ölüm dedikleri hangi yolun sonu?
Nereden nereye gidiş? Hangi bitişi ruhun bedenini?
Benim için ölüm; başı sonu bir ve tamlar ikiden biri

Benim için ölüm; sesinden, elinden, nurundan uzak
Her satır hecede yıkılan düş yangını
Dilsiz saati yaşamın
Gitmeye durulan acısı dilin
Ah! Darağacım...

Benim için ölüm; gözünden tetik düşürdüğün an
Gözümde başlayan yangılı sürükleniş bize dönen benlerin...
Göğsüne düşen başım,
Kalbe inişi yeniden dilin
Ve sesin kokuya karıştığı nefeslenen zamanlar
Hepsi o kadar...

Öleceksek,
Ezeli ve ebedi
Aşk için
El ele, göz göze, göğüs göğüse
Vuruşurken ölelim...

4.10.2007, Öznur KARAYUMAK

"GÜNLERDEN VUSLAT" Şiir kitabından

Öznur Karayumak

Zaman

ZAMAN

Acemi bir heykeltıraştı zaman, önceleri
Öylesine uzadı ki ayrılık
Ustalaştı şimdi
Durmak bilmiyor artık...

Acelesi yoktu hiç
Bilircesine bitmeyen hasreti
Bir o kadar vakur
Bir o kadar kendinden emin
Yontar çizgileri derin derin

Dayanmak mümkün belki
Derdine, siyah beyaz yılların
Küle dönen yürek
Hasret isine bulanmışken
Can çekişir gibi soluk alırken
Kuşbakışı dâlinan kor ateşlerin
Orta yerinde...

Buruk gülümseyişine senin
Dayanma gücü yok!
Sen gülünce ay güler
Işıldar güneş
Gözlerin yıldızlar kadar parlak
Gözlerin denizler kadar derin...

Şimdi, ferri sönmüş mavimin
Yorgunluğum azgın nehirler boyu
Uzar gider zaman ve silinmez çizgisi
Uzar gider karanlık
Gece koyusu...

1998

Öznur Karayumak

Zor Gelir

ZOR GELİR

Zor gelir insana
Kara geceler
Acıya yatmak
Gözü yolda
Bitmez bekleyiş
Bir ışık, umar aramak boşa

Gün gelir
Nasırlaşır yürek
Her şey, alışılmış döngüde yaşanır etrafta
Bebekler doğar
Mevsimler döner
Ay tutulur.
İnsanoğlu
Kaçan bir şeylerin peşinde gibi
Garip telaş ile koşar durur

Oysa o/na,
Uykusuz gözlerle
Yorgun ve yılgın
Hissetmeden açlığı
Duymadan susuzluğu
Yaz ortası kış
Gündüz de gece
Memlekette sıra
Yaşamak gibi
Yitirir manasını
Her şey boş gelir

En deli yangının orta yerinde
En dişli tayfunda boylu boyu...

Varıp gidesi gelir
Yıldızların ardından...

1999, Öznur Karayumak

Öznur Karayumak